

IMMACULATA

4/1997

Č.32

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 1997

Červenec- Aby ti, kdo vládnou, pamatujete na volání Panny Marie o spravedlnost a milosrdenství, potírali zlo a měli na paměti úctu ke každému lidskému životu.

Srpen- Abychom se ve škole sv. Maxmiliána Maria Kolbeho, věrného rytíře Neposkvrněné, učili obětavému snažení utrpení a nezištné službě bližním.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,...nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvýma rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři!

Konečně nastala doba prázdnin a dovolených. I když nám tato slova mohou připomínat prázdnotu a dovolování si, pro nás musí znamenat úplně něco jiného. Je nám jasné, že nejde o prázdnotu nudu a nevázanou „svobodu“ bez řádu. Naopak, křesťan by měl v těchto dnech volna naplňovat své nitro a inspirovat svůj život, motivovat své skutky a revidovat svůj životní styl. Je to jedinečná příležitost jak prohloubit svůj duchovní zrak a smysl své existence. Naskytuje se nám mnoho možností k pronikavějšímu pohledu na skutečnosti nás obklopující až ke kořenům a k původu věcí. Všude kolem nás je možné vidět stvořitelenskou lásku milujícího Otce projevující se v moudrosti a kráse stvoření. Už jeden jediný atom může být pro nás nezlomným důkazem Božího řádu a Jeho lásky. A co teprve celá příroda a člověk? Boží dobrota nám dává možnost naplnit život láskyplnou Boží přítomností, na kterou mnohdy zapomínáme a monotónně se od ní vzdalujeme. Bůh přece chce být Bohem s námi a pro nás, aby proměnil tmou a šerost v ozařující jas.

Je možné také vidět důsledky opravdové prázdnoty a dovolování bez řádu a hranic. Jde zde o ekologicky zdevastovanou krajinu, o katastrofální mezilidské vztahy, úklady, o sobectví až k degradaci osobnosti na předmět využití, o svět bez krásy, řádu a lásky.

Naskytá se nám opět možnost bytostného rozhodování pro Boha znamenajícího lásku a harmonii. On nám přece nabízí svou odpouštějící lásku. Jenom otevřít srdce a dát se vést Boží dobrotou.

Proto ať i o prázdninách v životě každého z nás nechybí ranní modlitba zaměřující celý den na Boha. Ať nechybí reflexe nad skutečnostmi a okolnostmi nás obklopujícími. Ať nechybí společenství církve a liturgický život a sebekontrola, hlavně při večerním zpytování svědomí, aby podstata a základ štěstí člověka se projevoval v díkůvzdání za milosrdnou Boží lásku, v radostném pohledu do budoucnosti a oslavě Boha zde a nyní.

Mariin život je toho dobrým příkladem a její Magnificat by se měl stát návodem k plnosti a svobodě života.

o. Josef

*John Sheffield,
vévoda z Buckinghamshire, 17. stol.*

Usmíření

Pojď, smířme se, což nemůžem
žít jak láska káže?
Uzel pevně zavážem,
že čas jej nerozváže.

Kdo bez hádek jdou, samá slast,
tí lásku nevytříbí,
vždyť nejněžnější část
je odpouštět si chyby.

Když starosti mi nasadí
nevlídnou ,zlostnou masku,
když šlehám slovy, pohledy,
i tehdy věř v mou lásku.

Tak věrně spjati, stmeleni,
dojdeme naplnění
ve šťastném, vlídném sdílení,
pojď, nikdy pozdě není!

Kronika jednadvaceti dnů

(Pokračování)

Mons. Hayasakimu, biskupu v Nagasaki, pohrával lehký a dobrácký úsměv na jeho rtech, když mu páter Kolbe hned po vylodění vtrhnul do rezidence a nyní bez ostychu mluvil o svém plánu vydávat v japonštině časopis, on Polák, který je v Japonsku teprve několik hodin, o Japoncích nic neví, nezná řeč, nezná zvyky, nezná jejich mravy, ani povahu, ani jejich city a především on, který nemá v kapse ani zlámaný groš.

A biskupův úsměv nabyl ještě výraznější podoby, když ten nepředvídatelný minorita přešel s naprostou samozřejmostí k tomu, že mu začal dokonce odhalovat svůj plán založit „město“. Nechal ho tedy mluvit až do konce bez přerušení; a nakonec se ukázalo, že z celého toho moře dobrých předsevzetí mu utkvěla v mysli jen jedna konkrétní skutečnost.

„Tedy, otče, - pravil - vy jste mi řekl, že máte doktorát z teologie a filosofie. Dobře, dobře. Neměli byste nic proti tomu, kdybyste měl vyučovat v mém semináři?“

„Nic bych proti tomu neměl. Ba dělal bych to rád. Ovšem pod podmínkou - odpověděl Maxmilián - že Vaše Excelence mně dá svolení k vydávání časopisu neposkvrněné Panny.“

„Úsměv ze rtů Mons. Hayasakiho zmizel. Tedy ten fráter neustoupí! Je to opravdu člověk neústupný...A z jeho očí laskavých a zároveň odhodlaných, vyčetl něco mimořádně hlubokého.

„Dobře, dobře - řekl - milému Pánu Bohu nebudeme klást překážky“ a svou rukou mu pokynul a jeho velký pastýřský prsten se mu radostně zatřpytil.

24. května 1930, přesně za měsíc, co se páter Maxmilián vylodil v Nagasaki, došel do Népokalanova tento telegram: „Posíláme první číslo stop Máme tiskárnu stop Ať žije Neposkvrněná stop Maxmilián.“

Formule tak náhlého a téměř neuvěřitelného úspěchu nebyla magická, jak někdo žertem poznamenal v Népokalanově. Byla to formule ve své podstatě jednoduchá, která se skládala jen ze dvou prvků, ze dvou velkodušných dávek: mnoho modliteb a naprostá chudoba. Na modlitbu odpovědělo nebe, na chudobu odpověděli lidé.

Japonec miluje hrdinství, a z různých způsobů hrdinství nejvíce oceňuje to, když se někdo dovede zcela obětovat pro dobrou věc. Japonec posuzuje cizince měřítkem ideálu, který vyznává, a obdivuje ho tím více, čím více odříkání si dovede uložit v souladu se svým ideálem.

Je tedy jasné, že páter Kolbe a jeho spolubratři se Japoncům představili hned od prvního dne se všemi požadavky, aby si mohli získat jejich úctu a obdiv.

Bydleli v jednom chatrném baráčku s děravou střechou, který pokřtili na „Grodno“, („Dnes v noci jsme měli sněhovou bouři. Sněžilo nám dovnitř a náš domitář byl ráno celý bílý...“), jedli jen tolik, aby mohli přežít, a podle receptů japonské kuchyně, která Evropanům nechutná a páteru Maxmiliánovi byla dokonce odporná, vařili venku, a když přišlo, přišlo jim do hrnce, a nikdy nic nežádali, jen to, aby se Japonci, které potkávali, zúčastnili jejich radosti.

Zkrátka za pár dnů měli kolem sebe skupinu nadšených spolupracovníků a v pokladně dosti peněz, aby mohli zakoupit cosi, co vypadalo jako starodávný tiskací stroj, proti kterému předpotopní historický stroj, ze kterého vyšly v Grodnu v roce 1922 první výtisky „Rytíře neposkvrněné Panny“, se mohl označit jako vele-dílo moderní techniky. Tento stroj „je celý reza-vý a pracuje jen silou našich paží; a tak točíme a točíme a máme od toho ruce plné krve.“

Ale ještě horší než všechna tato námaha, co si vyžádal tisk „Mugenzai no Seibo no

Kishi“ (tak se nazýval japonský Rytíř neposkvrněné Panny), byla nesnáz sázet japonská písmena. Ubozí bratři nevěděli, kam strčit ruku mezi tisíce znaky té zmatené abecedy.

A redakce článků? To je kapitola sama pro sebe. Páter Kolbe, který se stal znovu jediným redaktorem, ve volné chvíli, ve které, hlavně v noci, práce ponechala několik hodin pro práci myslí, psal své články latinsky. Ten, kdo je překládal, byl Japonec, protestant a metodista, který se první nabídl ke spolupráci, okouzlen hrdinstvím bratří, a potom překládal

dnes a překládal zítra a nakonec skončil tak, že přestoupil ke katolictví a vstoupil do Armády neposkvrněné Panny.

Časopis začal s 10 tisíci výtisků a počet rostl každým číslem; byl svěřen roztodivným pouličním prodavačům „made in Japan“, kteří dobrovolně procházeli krajem a velmi zdvořile získávali nové odběratele podle rituálu, který neopomněl nic, co by nemělo úspěch.

Tu máte scénu, jaká se nesčetněkrát opakovala na ulicích Nagasaki a na cestách, které vybíhají z města: pouliční prodavač spatří člověka, který podle jeho zdání by mohl odebírat časopis; jde k němu a s nejuctivější úklonou a s nejlíbeznějším úsměvem mu nabídne

jeden výtisk a nežádá za to nic než jeho vizitku. Když tento přijme nabídku a odevzdá s právě takovou uctivou poklonou a právě s takovým laskavým úsměvem vizitku, to hlavní už je hotovo. Poněvadž nikdy a nikde vybraná japonská jemnost nebude to pokládat za násilný vpád do soukromého života druhého (což by třeba bylo jen pouhé zaslání časopisu poštou na jeho adresu), jestliže jakýmkoliv znamením (jako je právě odevzdání vizitky) se dá předpokládat, že zájemce dal svůj souhlas.

Odezíraje od těchto zvykových jemností, přijetí, jakého se ihned dostalo Mugenzai no Seibo no Kishi, překonalo každé očekávání i samého pátera Kolbeho. A to je co říci! V naprostém duchovním vakuu, ve kterém Japonsko vězelo - hlavně pokud jde o třídu intelektuálů - po opuštění starodávné víry otců ve prospěch importovaného bláhového a bezbožného nacionalismu, skromný hlas ještě skromnějšího časopisu mluvil řečí jasnou, okouzlující a ohromující, především poněvadž z každého jeho řádku skoro hmatatelně bylo poznat, že je to opravdový výraz života, jaký heroicky prožívá skupina lidí, kteří se vespolek zavázali sloužit jednomu skvělému ideálu.

Časopis se tedy očividně rozmáhal a tak se opakoval zázrak Rytíře neposkvrněné Panny. Rychle rozšířil okruh svého vlivu, takže brzy bylo vidět přijíždět do Nagasaki celé skupiny bonzů, aby po dlouhé hodiny rozmlouvali s páterem Maxmiliánem o pravdách víry.

„Od nynějška - řekl jednoho dne jeden z těchto budhistických mnichů, když vycházel z františkánského baráku - nepřijmu nikoho do naší komunity bonzů, kdo nemiluje Neposkvrněnou, naši „Seibo no Kishi.“

Ale zatímco se každým dnem lepšila situace ve prospěch díla Neposkvvrněné, každým dnem se horšily zdravotní podmínky pátera Maxmiliána, takže vzbuzovaly obavy. Prudká horečka ho ztravovala, bolesti hlavy mu svíraly skráně a nemilosrdně a bez přestání ho píchaly, neúprosná nespavost mu bránila v možnosti si odpočinout, dokonce i v noci. Celé tělo se pokrylo na všech stranách bolestnými vředy, které mu v jistém okamžiku bránily i v chůzi: sloužil mši svatou stoje jen na jedné noze a často musel někdo přiskočit k oltáři, aby ho podepřel v podpaží.

Avšak přesto platilo: stále dopředu, dopředu! „Až naše dílo zapustí kořeny zde v Japonsku - říkal - pojedou do Indie a pak půjdu do Bejrutu mezi Araby. Myslím už na vydávání časopisu v řeči turecké, perské, arabské, židovské ... Tak Armáda bude mít miliardu čtenářů: polovinu obyvatel zeměkoule!...“

Zatím se však musil vrátit do Polska. Byl v Japonsku jen několik měsíců, když dostal

rozkaz zúčastnit se provinciální kapituly, která se měla co nejdříve konat ve Lvově. Odjet v tomto choulostivém období vývoje jeho práce aniž mohl svěřit vedení někomu, kdo by mu dal dostatečnou záruku, že to dovede aspoň udržet při životě, neřku-li zdárně pokračovat, to znamenalo pro pátera Kolbeho přijmout bolest, která by se dala přirovnat bolesti matky, jež musí zanechat své milé dítě v okamžiku velmi kritickém, kdy její přítomnost je více než nutná, ba nenahraditelná.

Přesto však odjel, i když s bolestí v srdci.

Po nekonečném cestování přijel do Lvova po souši za beznadějných zdravotních podmínek, když projel celý Svaz socialistických sovětských republik po celé jeho šíři v nepohodlném voze trans-sibiřské dráhy, mezi houfem vojáků, dělníků a rolníků, namačkaných jeden na druhého.

*Ze stejnojmenné knížky od S. C. Lorita
(Pokračování příště)*

Petr našich dnů

**Evropa nebude jednotná do té doby,
než se stane společenstvím ducha.**

Dne 3. června 1997 Svatý otec, Jan Pavel II., navštívil Hnězdno, kde u příležitosti Svatovojtěšského milénia promluvil ke shromážděným o sv. Vojtěchovi, kterého označil za zrno, které odumřelo, aby přineslo hojný užitek (Srov. Jan 12,24). Mezi jiným také mluvil o významu sjednocené Evropy a o podmínkách jejího uskutečnění. Poděkoval prezidentům sedmi zemí (Polsko, Česká republika, Litva, Německo, Slovensko, Ukrajina, Maďarsko), jejichž historie je spojená s osobou sv. Vojtěcha, za jejich účast a řekl, že jejich přítom-

nost má veliký význam pro celou Evropu a stejně tak, jako před deseti stoletími Hnězdeňský sjezd, tak i nyní je důkazem dobré vůle mírového spojení a budování nové Evropy spojené svazky solidarity. Ve své homilii kromě jiného řekl:

„Milovaní bratři a sestry, po osmnácti letech znovu opakují: potřebujeme být připraveni. Ukazuje se, někdy způsobem velmi bolest-

ným, že znovuzískání práva na sebeurčení a rozšíření politických a ekonomických svobod nestačí k obnovení evropské jednoty.

Nemohu zde nezpomenout národní tragédii bývalé Jugoslávie, drama albánského národa a obrovskou tíhu jež nesou všechny společnosti, které znovu získaly svobodu a s velkou námahou se osvobozují z chomoutu totalitního komunistického systému.

Copak nemůžeme říci, že po pádu jedné zdi, té viditelné, ještě více se odkryla zeď jiná, neviditelná, která stále rozděluje náš kontinent - zeď, která prochází lidskými srdci? Skládá se ze strachu a agrese, z nedostatku pochopení pro lidi jiného původu, barvy kůže, náboženského přesvědčení, z politického a hospodářského egoismu a také z oslabení citlivosti na hodnotu lidského života a důstojnost každého člověka. Dokonce nepochybné výsledky dosažené v poslední době na hospodářském, politickém a společenském poli nezakrývají existenci oné zdi. Její stín pokrývá celou Evropu. K opravdovému sjednocení evropského světadílu je ještě dlouhá cesta. Evropa nebude jednotná do té doby, než se stane společenstvím ducha. Tento nejhlubší základ jednoty přineslo Evropě křesťanství a v průběhu století ho utvrzovalo svým Evangeliiem, svým chápáním člověka a svým vkladem pro rozvoj dějin národů. Není to přivlastňování si historie, neboť dějiny Evropy jsou velkou řekou, do které ústí různé prameny, a různost tradic a kultur, které ji tvoří, je jejím velikým bohatstvím. Podstata evropské totožnosti je postavena na křesťanství. Současný nedostatek její duchovní jednoty vyplývá především z krize tohoto křesťanského sebevědomí.

Bratři a sestry, Ježíš Kristus, stejný včera i dnes i navěky (Žid 13,8), ukázal člověku jeho důstojnost! A on je zárukou této důstojnosti! Patroni Evropy - sv. Benedikt a svatí Cyril a Metoděj - vstúpili do evropské kultury pravdu o Bohu i o člověku. Byl to zástup svatých misionářů, které nám dnes připomíná

sv. Vojtěch, biskup a mučedník, jež nesl evropským národům zvěst o lásce k bližnímu, dokonce i k nepřítelům - zvěst potvrzenou odevzdáním za ně života. Touto Dobrou zprávou - Evangeliiem žili v Evropě v průběhu následujících století, až po dnešní den, naši bratři a sestry. Opakovaly ji stěny chrámů, opatství, nemocnic a univerzit. Hlásaly ji řezby a obrazy, zvěstovaly verše poezie a díla hudebních skladatelů. Na Evangeliiu byly budovány základy duchovní jednoty Evropy.

Od hrobu sv. Vojtěcha se tedy ptám, je nám dovoleno odhodit zákon křesťanského života, který říká, že jen ten přináší bohaté ovoce, kdo umírá pro všechno, co není Boží, kdo pro dobro bratří odumírá, jako zrno zaseté do země? Zde, z tohoto místa, opakují volání z počátku mého pontifikátu: Otevřete Kristovi dveře! Ve jménu úcty k lidským právům, ve jménu svobody, rovnosti, bratrství, ve jménu mezilidské solidarity a lásky, volám: Nebojte se! Otevřete dveře Kristovi! Člověka není možno pochopit bez Krista. A proto zeď, která dnes stojí v srdcích, zeď, která rozděluje Evropu, nepadne bez návratu k Evangeliiu. Bez Krista není možné budovat trvalou jednotu. To není možné uskutečňovat, když se odsekne od těch kořenů, z kterých vyrostly národy a kultury Evropy, a od velkého bohatství duchovní kultury minulých věků. Jak můžeme počítat se zbudováním 'Společného domu' pro celou Evropu, jestliže budou chybět cihly lidských svědomí vypálené v ohni Evangelia, spojené pojivem solidární, sociální lásky, jež je ovocem lásky Boha?

O takovou skutečnost se ucházel sv. Vojtěch, za takovou budoucnost odevzdal svůj život. On nám dnes připomíná, že nemůžeme zbudovat nový řád bez obnoveného člověka, nejmocnějšího fundamentu společnosti.“

Posilujme naše spojení s Petrem

V letošním roce oslavujeme osmdesáté výročí zjevení Matky Boží ve Fatimě. Poselství, které nám Neposkvrněná předala ve Fatimě, se týká celého našeho století, ale zvláště je aktuální pro naši dobu, ve které se řítí základy, na kterých byla vystavěna naše civilizace a objevují se četné, zjevné útoky proti Církvi.

Právě proto je v současné době třeba, aby se Církev otvírala na působení Ducha Svatého, posilovala se Tělem a Krví Kristovou, s důvěrou se přitiskla k srdci Přesvaté Matky a stále více se opírala o Petrovu Skálu. Pouze tímto způsobem vyjde vítězně z bouře, která se kolem ní rozpoutala, bude vydávat stále krásnější plody svatosti a také zachrání svět, který se dostal na okraj propasti. Když kardinál Karel Wojtyła se stal papežem, tiskový orgán světové finanční mocnosti „World Street Journal“ (9.XI.78) citoval slova,

kteřá pronesl v r. 1976 během návštěvy Spojených Států: „Nacházíme se tváří v tvář poslední konfrontaci mezi Církví a anti-církví, evangeliem a anti-evangeliem. Konfrontace je zahrnutá v plánech Boží prozřetelnosti... Je to zkouška nejen pro náš národ a pro Církev, ale je to v určitém smyslu zkouška týkající se dvou tisíciletí kultury a křesťanské civilizace, se všemi důsledky pro důstojnost lidské osoby, pro práva jednotlivců i celých národů.“ V době pontifikátu Jana Pavla II. tato konfrontace zesílila. V encyklice *EVANGELIUM VITAE* papež s politováním konstatuje, že některé mezinárodní organizace, které chtějí zavést nový světový řád, se spikly proti životu a nastolují „kulturu smrti“. Z jejich strany pocházejí hlavní útoky na Církev a především na jejího kormidelníka. Ale *nil desperandum*, není třeba zoufat a ztrácet naději.

Svatý otec zachovává mimořádný klid, ačkoliv si zcela přesně uvědomuje situaci, ve které se nacházíme. Ve svém dokumentu k Jubileu roku 2000, jak o tom psal o. Maria-Dominik Philippe, neprojevuje neklid, ale dokonce se zdá být naplněn radostí. Mobilizuje katolické síly proti spojeným mocnostem Goga a Magoga, o kterých píše Apokalypsa, ale především nás umocňuje v naději. O. Philippe dále napsal v časopisu *Famille Chrétienne* (16.3.95): „Protože velkým pokušením je zoufalství, papež nám říká: ‘*Jsmo vítězové!*’ Vzbuzuje radost: *jubileum* pochází od slova radovat se (iubilare). Zlý duch nás chce přivést k zoufalství..., a zoufalství vede ke ztrátě víry, protože víra se nemůže udržet bez naděje. Ale právě naději nám dává Apokalypsa“, která je knihou naděje ukazující působení Ježíše Krista v krizovém období pro Církev.

Tentýž francouzský časopis (23.3.95) nám připomněl sen - vizi sv. Jana Bosco, kterou měl tento světec v r. 1862. Viděl mořskou bitvu, ve

kteřé veliká flotila nepřátelských lodí útočí na loď Církve, které velí papež. Papežská loď odolává tisícovým útokům. Za svoji záchranu vděčí tomu, že je připevněna ke dvěma sloupům spásy, které se vynořují z vln. Na jednom sloupu je eucharistický Kristus a na druhém socha Neposkvrněné Panny, Pomocnice křesťanů. Pokud Jan Pavel II. nepodléhá panice a s klidem řídí loď Církve, je to proto, že věří, že

Kristus zůstává s námi až do konce světa, a to zvláštním způsobem v Nejsvětější svátosti (papež každý den tráví mnoho času na adora-

ci), a také, že zcela důvěřuje Neposkvrněné, jejímuž srdci svěřil sebe Církev i celý svět. A jeho mobilizace křesťanských vojsk spočívá především v neustálém vedení křesťanů k Eucharistii a Matce Spasitele.

Již v minulém století, ovládnutém svobodnými zednáři, se začalo velké eucharistické hnutí. Boží Prozřetelnost působila skrze sv. Petra Julia Eymarda (1811 - 1868), který poukazoval na Eucharistii jako na prostředek proti zlu tehdejší doby. Vysvětloval: Společnost umírá, protože postrádá centrum pravdy a života. Ale zcela se obrodí a naleznе svou moc, když všichni její členové se shromáždí kolem našeho Emanuele (Bůh s námi).“ Krátce na to se lidé vrátili ke Mši svaté a začala se šířit adorace Nejsvětější svátosti, časté svaté přijímání a slavení prvních pátků v měsíci. Toto hnutí posílili ještě papežové Lev XIII. a sv. Pius X. Současný papež stále říká: „Církev a svět velmi potřebují eucharistickou úctu. Ježíš čeká na nás v této svátosti lásky. Neodmítejte Mu náš čas k Jeho navštívení, setkání se s Ním v adoraci, v rozjímání plném víry, otevřeném pro zadoستيučinění za těžké viny a hříchy světa!“

Pobožnost k Neposkvrněnému srdci Panny Marie se rozšířila po fatimském zjevení. 13. června 1917 roku Matka Boží ukázala dětem své srdce sevřené trnovým věncem - pochopily, že toto srdce uražené hříchy lidí touží po zadoستيučinění - a řekla: „Chci ve světě zavést pobožnost k mému Neposkvrněnému srdci.“ Ujistila děti, že její srdce bude vždy jejich útočištěm a cestou, která vede k Bohu. Měsíc na to ukázala nebezpečí, které hrozí světu a požádala o zasvěcení světa a zvláště Ruska jejímu Neposkvrněnému srdci a o svaté přijímání o prvních sobotách v měsíci na úmysl zadoستيučinění za hříchy. Ujistila nás, že na konec její Neposkvrněné srdce bude triumfovat. Po pětadvaceti letech, 31. října 1942 roku uprostřed válečné bouře, papež Pius XII. zasvětil svět Neposkvrněnému srdci Panny Marie. V současné době Jan Pavel II. zasvětil Panně Marii svět (mezi jinými zeměmi i Rusko) a vyzývá nás ke každodenní modlitbě

sv. Růžence, abychom vyprosili záchrany Boží milosti skrze Neposkvrněnou. Vidíme, že tyto modlitby a oběti nejsou zbytečné.

Za účelem uspišení vítězství Církve, je třeba také upevnit naše spojení s papežem

Když v minulém roce navštívil Řím výše uvedený o. Philippe spolu s několika členy společenství sv. Jana, které před několika léty založil, a které se velmi rychle rozvíjí, řekl jim: Eucharistie nás sjednocuje, Maria nás doprovází a učí nás milovat toho Petra, kterému Kristus řekl: „Já jsem však za tebe prosil, aby tvá víra neselhala“ (Lk 22,32) Petr je strážcem křesťanské víry v celé její plnosti. V takových časech jako ty naše, když se všechno považuje za relativní a všechno se zpochybňuje, je nutné, aby každý křesťan, každý katolík pochopil, že na světě je svědek věrohodnosti víry, který bdí, aby se neztratilo nic z toho, co nám zjevil Bůh. Tímto svědkem je Petr našich dnů, Jan Pavel II.

On je naším dobrým pastýřem, který je odhodlán odevzdat život za jemu svěřené ovce.

Satan si uvědomuje, že silou Církve je Nejsvětější svátost, Panna Maria a papež, a proto se snaží oslabit eucharistickou a mariánskou úctu a útočí proti Petrovi našich dnů. Jako rytíři a rytířky Neposkvrněné postavme se rozhodně proti těmto pekelným útokům stejným způsobem jako sv. Maxmilián Kolbe v roce 1917 při zakládání našeho hnutí. Pospíchejme co možná nejčastěji na Mši svatou, klanějme se Ježíši v Nejsvětější svátosti. Obětujeme Neposkvrněné naše trápení na úmysl Církve, pokud je to možné modleme se Růženic a mnohokrát během dne střelnou modlitbu MI. Budme především příkladem lásky a poslušnosti vůči římskému biskupovi.

Budme plní naděje a také jistoty. V týdeníku France Catholique ze dne 21.4.95 bylo napsáno: „Před dvaceti léty zvěstovali konec papežství...Volba Jana Pavla II. učinila přítrž těmto prognózám. To, co uvádí do rozpaků nepřátele skutečného římského primátu, není jen nepravděpodobná životnost této instituce, ale především její živý rozvoj těsně po krizi, z které se jí podařilo dostat.

Rytíř Neposkvrněné

(Pokračování)

4. kapitola

Věřoučné poselství medailky

V předcházející kapitole jsme se pokusili poukázat na několik cílů, které sledovala Panna Maria. Dá se říci, že to je již pastorační stránka zjevení z roku 1830.

O ní si povíme podrobněji v následující kapitole.

V této zdůrazníme:

Věřoučné poselství

medailky, zvláště učení o Panně Marii. Zjevení na Rue du Bac obsahují skutečný, úplný kurs mariologie. V roce 1830 nebyla mariologie na té úrovni jako dnes. Její teologickou ubohost bylo cítit i v prvních desetiletích 19. století. Připomíná to i kanovník Lauretin v „Krátkém pojednání o mariologii“. Úcta k Panně Marii se neopírala o solidní učení. Zakládala se spíše na citu. Při zjevení Kateřině Labouré Panna Maria připomenula hluboké teologické základy mariánské úcty a dopředu stručně načrtla celý dogmatický program, který podrobně rozvínila v pozdějších zjeveních.

Především nás ohromuje skutečnost, že medailka zobrazuje tajemství Panny Marie tak, jak ho uvádí Písmo svaté, současná teologie a zvláště II. Vatikánský koncil.

Přední strana medailky obsahuje veliký Boží příslib z prvních stránek Svatého Písma. Príslibení Vykupitele a ženy, která bude zasvěcená a která pošlape hlavu pekelného hada. Neboť Boží rozhodnutí, které žádalo Vykupitele, žádalo i to, aby se k němu přidružila Panna Maria.

Druhá strana medailky zase znázorňuje poslední obraz Panny Marie z Písma Svatého. Obraz ženy, kterou sv. Jan představuje v Apokalypse jako „ženu, oděnou sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy“ (Zj 12,1).

Mezi nimi, jako ústřední stránku zjevení a láskyplného Božího postoje k lidstvu: tajemství vtělení a kříže, kde Vykupitel a jeho

Matka jsou spojeni ve společném díle našeho vykoupení. Naznačujte to monogram M s křížem.

Její mečem probodené Srdce trpělo zároveň se Srdcem jejího Syna, „Krále Židů“, kterého ukřižovali a korunovali trním.

Když medailka představuje Pannu Marii spojenou s Jejím Synem, zdůrazňuje i jiný rys pravé mariologie. Dokazuje, že je

Kristocentrická

Panna Maria je úplně ve službách Krista a cílem mariánské úcty je, aby nás přiváděla ke Kristovi.

Posláním Panny Marie bylo dát nám Krista. Stala se Matkou Krista, aby ho dala světu. To utvořilo mezi Ní a Ním nerozlučitelný svazek. Spojuje Ji s Ním skrze celé dílo spásy na zemi i na nebi. Bez Krista by Panna Maria nikdy nebyla dostala svá mimořádná privilegia. V Ní všechno sloužilo Kristovi: měla porodit Krista, pomáhat Mu při jeho poslání, přivádět nás ke Kristu. Taková má být i naše úcta k Panně Marii. Pannu Marii nemilujeme jen kvůli Ní, ani kvůli sobě. Milujeme Ji proto, že je Kristovou matkou. Proto, že pro mimořádnou výsadu Božího mateřství dostala všechna ostatní privilegia, která v Ní obdivujeme. Nyní si je přiblížíme.

Po privilegii Božího mateřství je nejvýznamější Její

Neposkvrněné Početi

Medailka nám to připomíná velmi jasně. Krátký povzdech: „Bez hříchu počatá...“ biblický obraz ženy, která drtí hadovu hlavu. Panna Maria přemohla hřích. Dábel ji nikdy v ničem nesvedl. Již v prvním okamžiku svého početi byla uchráněna od dědičného hříchu a jeho následků. Je Neposkvrněná, celá svatá. Již od prvního okamžiku života vlastnila větší svatost, než je svatost největšího světce na konci jeho života, anebo dle mínění některých teologů větší, než svatost všech světců dohromady.

Výše jsme uvedli, že cílem Panny Marie, nebo spíše Boha při zjevení a bleskovém

rozšíření Zázračné medailky, byla příprava na vyhlášení dogmatu o Neposkvrněném Početí. Musíme věřit, jako článek víry, zjevení Bohem, že Panna Maria byla počata bez hříchu vzhledem k budoucím zásluhám svého Syna. Matka Boží nebyla výjimkou v zákoně Vykoupení. Ona byla zázračněji vykoupená než všichni Adamovi potomci. Ti byli vykoupeni pro zásluhy Ježíše Krista po pádu do hříchu. Panna Maria čerpala užitek ze zásluh svého Syna, i když byla uchráněna od hříchu.

Rádi dokazujeme víru v toto jedinečné privilegium Panny Marie, které je velmi důležité v ekonomii spásy. Opakujeme často povzdech: „Bez hříchu počatá...“. Nechtě je on i dnes, kdy převládá materialismus, oblíbeným povzdechem, aby nás Panna Maria, tak mocná v přímlovách u Boha, protože Ho nikdy neurazila žádným hříchem, naučila žít tak svatě, jak má podle přání koncilu žít každý pokřtěný a aby pomáhala Církvi v dnešních poměrech, kdy dábel tak mocně zuří proti Ní.

Medailka potvrdila, že Panna Maria je i

Prostřednicí všech milostí

jak při jejich vyprošování, tak i při rozdávání.

Při zjevení v roce 1830 se Panna Maria nejprve zjevila svatě Kateřině v Neposkvrněné královské nádheře. V rukou držela zeměkouli, představující celý svět i každého člověka. S vroucí prosbou pozvedla oči k nebi a obětovala zeměkouli Pánu Ježíši. Tuto úlohu bude Panna Maria plnit po boku svého Syna do konce světa, neboť Její prostřednictvím je zcela závislé na prostřednictvím Ježíše Krista. V nebi je Panna Maria nejmocnější prosebnicí a orodovnicí za lidstvo. S Ježíšem a při Něm se neustále přimlouvá za nás za všechny. Naše spása závisí na tomto jediném tajemství prostřednictvím.

Shoduje se to s učením II. Vatikánského koncilu o Panně Marii. Hovoří o prostřednictvím Panny Marie v nebi, ale v závislosti na Kristovi, jediném Prostředníkovi mezi Bohem a lidmi. Toto učení znázorňuje první fáze zjevení 27. listopadu 1830. Sestra Kateřina říká, že Panna Maria obětovala zeměkouli Pánu Ježíši. Od něho vyprošuje všechny milosti,

neboť všechno pochází od Něho, jediného Zdroje naší spásy.

K prostřednictvím přimlůvy se váže prostřednictvím rozdávání milostí. Tak to znázorňuje druhý obraz tohoto zjevení. Když se Panna Maria obrátila s vroucí modlitbou na svého Syna a ukázala mu všechny duše s jejich potřebami, objevily se na jejich rukou prsteny. Patnáct na každé ruce. Byly ozdobeny drahokamy, z kterých vyzařovaly paprsky, jeden krásnější než druhý. To byly symboly milostí, které vyprošuje Panna Maria. Její modlitba byla dokonale vyslechnuta, neboť je všemohoucí orodovnicí. A nyní chce milosti rozdávat.

A opravdu, ruce Panny Marie, přetížené milostmi, najednou klesly k zeměkouli, na které stála, aby bylo naznačeno, že rozdává milosti celému světu a každé duši zvlášť.

Dvojitě prostřednictvím Matky Boží - přimlůva a rozdávání - předpokládá od nás povinnost „utíkat se k Ní“, abychom jsme si vyprosili milosti, které jsou nám tolik potřebné. Nezapomínejme o tyto milosti upřímně prosit. Zákon Boží mluví jasně, že je třeba vše v pokoře vyprošovat. Mnohé milosti neobdržíme jen proto, že o ně neprosíme. Panna Maria vysvětlila sestře Kateřině, že drahokamy, které nezáří, představují milosti, o které lidé neprosí a které by nám Ona ráda vyprosila. Obratme se tedy k naší Nebeské matce s úplnou důvěrou. Když prosíme, shoduje se to s Boží vůlí a Panna Maria nám může vyprosit vše.

Přední strana medailky představuje Pannu Marii jako Prostřednicí všech milostí. Druhá strana nás učí o jiné pravdě. Představuje nám Pannu Marii spojenou s Panem Ježíšem při získávání milostí. Panna Marie není jen Prostřednicí všech milostí. S Kristem na kříži je

Spolupracovnicí na díle vykoupení

Se svým Synem získala milosti, jichž může být prostřednicí.

Nad písmenem M je kříž. Opírá se o monogram Panny Marie, jakoby byl do něho zasažený. Vypadá to, že z něho vyrůstá.

Může to být nastínění Božího

Mateřství

Panny Marie. Bezpečně je tímto však potvrzeno, že ve vykupitelském díle jsou Ježíš a Maria nerozlučně spojeni.

Ten stejný význam mají i obě trpící Srdce. Srdce Ježíšovo a Panny Marie. Tato dvě Srdce neoživovala jen ta stejná láska. Oživovala je i ta stejná krev, kterou Syn obětoval na kříži. Byla to krev, kterou Syn přijal od své Matky. A když voják probodl kopím Srdce Ježíšovo, vytekla z Něho krev Jeho Matky.

To hovoří i II. Vatikánský koncil v 61. článku věroučné Konstituce o Církvi (Lumen gentium): „Blahoslavena Panna byla od věčnosti, spolu s vtělením Božího Slova, předurčena za Matku Boží a z rozhodnutí Boží prozřetelnosti byla zde na zemi vznešenou matkou Božského Vykupitele, jedinečným způsobem nad jiné velkodušnou společnicí a pokornou služebnicí Pána. Tím, že Krista počala, zrodila, živila, představila v chrámě Otcí a trpěla se svým Synem umírajícím na kříži, zcela zvláštním způsobem spolupracovala na díle Spasitelově poslušností, vírou, nadějí a vroucí láskou pro obnovení nadpřirozeného života duší. Proto se stala naší Matkou v řádu milosti.“

Ježíš mohl sám, jako Bůh, být úplným a dostačujícím Vykupitelem. On však chtěl, aby i Jeho Matka měla účast na vykoupení - jiným způsobem, ale také potřebným, pro milost, o kterou se On zasloužil. Při novém Adamovi, Kristovi, je Maria novou Evou. Panna Maria pomáhala svému Synovi při našem vykoupení tak, jako první Eva přispívala s prvním Adamem k naší záhubě.

Nepohoršujme se, že je to násilně vysvětlování učení II. Vatikánského koncilu, že ve výše citovaném textu není řeč o spoluvykoupení. Je pravdou, že v textu není uvedené toto slovo, ale text tuto skutečnost obsahuje. Otec Balic, velký odborník, mariolog, předseda mariánské akademie, neváhal tvrdit před 1200 teology a experty na prvním světovém kongresu pokoncilní teologie, který se konal v Římě koncem prosince 1966, že „koncilový text bezpečně obsahuje potvrzení o tom, že Panna Maria

je Prostřednicí a Spoluvykupitelkou. I učení o duchovním mateřství Panny Marie bylo dokazováno tak přesvědčivě jako nikdy předtím“.

(Porovnej Lumen gentium b.62-564)

Zázračná medailka nedokazuje jasně

duchovní Mateřství

Panny Marie. A přece ho potvrzuje.

Tím, že Panna Maria pomáhala Vykupiteli při našem vykoupení, stala se naší duchovní Matkou. Spolu se svým Synem nám dala duchovní život. Tak to uvádí i text výše vzpomínutých koncilových dokumentů. Naší skutečnou duchovní Matkou se stala pod křížem tak, jako se jí stala podle práva již při Vtělení. Když se stala matkou Hlavy mystického těla, stala se i Matkou Jeho údů. Pán Ježíš však chtěl i veřejně vyhlásit, že Panna Maria je duchovní Matkou všech lidí. Udělal to, když umíral na kříži. Tehdy, když svěřil Jana Panně Marii. To proto, že když Panna Maria trpěla s Ním, dávala nám s Ním i duchovní život.

Toto duchovní mateřství potvrzuje i první zjevení Kateřině Labouré 19. června 1830. Zjevení a rozhovor Panny Marie s Kateřinou probíhal v ovzduší mateřské něžnosti. Slova, postoje, pohyby Panny Marie byly opravdu mateřské. Celkem přirozeně si sedla do křesla místního duchovního tak, jak bylo vidět Její matku, svatou Annu, na obraze, o kterém se zmiňuje sestra Kateřina. Ta si mohla celkem dětsky položit svoje ruce na kolena Panny Marie a Nebeská Matka ji oslovila: „Dítě moje!“ Upozornila ji na těžkosti, které ji zastihnou, vzbudila v ní důvěru jako matka. Mateřsky se zajímala o všechny a o všechno. Plakala pro smutné události, které měly nastat. A přitom všem uklidňovala: „**Důvěřujte, budu bdít nad vámi!**“

(Pokračování příště)

Stará Boleslav

Uctívá se tu Panna Maria, zpodobená na starobylém kovovém obrázku, jak drží Ježíška.

Staré lidové podání vypráví toto: Když sv. Metoděj

pokřtil sv. Ludmilu,

odevzdala mu všechny své kovové pohanské bůžky, aby světec z jejich kovu dal ulít křesťanské bohoslužebné nádoby. Metoděj dal od nějakého byzantského mistra kromě nádob zhotovit i kovový obrázek Panny Marie s děťátkem a ten daroval sv. Ludmile na památku. Po její smrti zdědil tento obrázek sv. Václav, který jej měl zavěšený na svých prsou. Když byl zavražděn, jeho sluha Podiven snal obrázek z Václavovi hrudi a stačil jej někam ukryt před zneuctněním. Vrahové jej však dohonili a oběsili.

Teprve kolem r. 1160 jej vyoral v poli rolník a dal kanovníkům staroboleslavské kapituly. Ti na místě nálezů postavili kapli a obrázek do ní umístili. Do kaple začali putovat lidé z okolí. Zde také den před svou mučednickou smrtí připutoval sv. Jan Nepomucký, aby tu hledal odvahu a pomoc k svědectví až k mučednictví, jak o tom vypráví dlouhá barokní píseň, „odkud Jene smutně kráčíš (...) přicházím z Boleslavi, kde je Matka Boží.“

Za husitských válek byla kaple vypálena a z obrázku zbyla jen kovová beztvář hmota. Po ukončení bratrovražedných husitských válek, byla kaple ve Staré Boleslavi znovu postavena a obrázek byl znovu vytvořen neznámým umělcem podle zachovalých popisů zničeného obrázku někdy v 1. polovině 15. stol. Také poutě k uctění Panny Marie byly obnoveny.

Pro dějiny Staré Boleslavi je důležitý r. 1609, kdy čeští katolíci putovali ve velkém průvodu z Prahy do Staré Boleslavi prosit Pannu Marii o záchranu katolické víry a své české vlasti před německým protestantismem a před poněmčením české země. Tehdy poprvé byl vy-

sloven názor, že Panna Maria, zobrazená na staroboleslavském obrázku je Paládium, tzn., že je „Záštitou české země“. A proto čeští lidé od toho roku po každé, když bylo zle v naší vlasti, putovali do Staré Boleslavi prosit Pannu Marii o záchranu.

Na počátku 17. stol. byl pro paládium ve Staré

- nejstarší mariánské poutní místo v Čechách

Boleslavi zbudován velký chrám, který potom v dalších desetiletích byl stále více zvelebován. Nepřátelé českého národa pozorovali, že naši předkové se při každé celonárodní pohromě utí-

kají o pomoc k paládiu české země do St. Boleslavi. Proto se chtěli paládia zmocnit, aby Čechům odebrali jejich „Záštitu“.

Tak r. 1632 ukradli paládium Sasové a trvalo to plných 6 roků, než bylo za ohromně vysoké výkupné vydáno zpět a zase umístěno ve staroboleslavské mariánské svatyni. Když v r. 1639 vtrhli do Čech Švédové, bylo paládium

ukryto u císaře Ferdinanda III. ve Vídni. Roku 1646 císař paládium vrátil do Staré Boleslavi a to již Panna Maria byla vyzdobena zlatou korunou s perlami a diamanty. Za 2 roky vzniklo pro paládium nové nebezpečí, proto bylo ukryto v Praze na Hradčanech u sv. Víta. Švédové se však Hradčan zmocnili a paládium odvezli. Ale švédský král poslal paládium císaři Ferdinandu II. a ten jej r. 1650 vrátil do Staré Boleslavi. Když vyvstalo r. 1662 turecké nebezpečí, bylo paládium ukryto v Praze. Podobně r. 1744, když mu hrozilo nebezpečí při vypuknutí II. slezské války. R. 1778 paládium odvezli před Prusáky na faru do Berouna. Za nacistické okupace bylo v tichosti snato z oltáře a zazděno. Na hlavní oltář byla dána zdařilá kopie. Nacisté paládium nenáviděli

a měli v plánu zničit celou Starou Boleslav. Na to jim však nezbyl čas. Po 2. svět. válce bylo paládium slavnostně vráceno na hlavní oltář. Ve dnech 24.6. až 1.7.1945 bylo odvezeno s velkou slávou do Prahy a tam na mnoha místech před ním konány děkonné pobožnosti za záchranu vlasti před záhubou, kterou ji Hitler chystal.

Tak významné mariánské poutní místo máme v Čechách blízko Prahy. Nenechámejte tuto příležitost ležet ladem. Putujme do Staré Boleslavi jak to činili naši

předkové a vyprošujme si tam hojnost Božích milostí a darů pro náš národ, naše rodiny, naše farní a modlitební společenství i pro každého z nás. Nezapomeňme tam poděkovat našemu Pánu za vše, čím nás zahrnuje. Proto ctitelé Panny Marie organizačně zajistili pro všechny zájemce možnost pravidelné účasti na mši sv. každou poslední sobotu v měsíci v 9⁰⁰ hod. dopoledne ve Staré Boleslavi v chrámu Panny Marie na úmysl obrácení celého našeho národa.

dle farních materiálů zpracoval bB

Beatifikace prvního Róma

4. května 1997 se ve Vatikánu konala beatifikace Božího sluhu Cefferina Jiméneza Malli. Je to první Cikán pozvednutý na oltáře.

Rómové přišli

do Evropy ve 13. století, ale teprve po 2. svět. válce byla zahájena systematická katechetická práce katolické Církve uprostřed tohoto národa.

Opravdový Cikán

Juan Jiménez spolu s Josefou Malla očekávali své první dítě. Když putovali po katalonských cestách ve vesnici Benavent de Sergia kolem Leridy, přišel její čas a 13. srpna 1861 se jim narodil syn. Za tři dny nato byl pokřtěn ve Fraze, kde dostal jméno Cefferin.

V dětství Cefferin zažil spoustu bídy, nejednou šel spát hladový, neboť neměli nic k jídlu. Jako několikileté dítě musel pravděpodobně také žebrať. Vyrůstal ve cti ke zvykům svého národa. Když se stal dobrým znalcem koní a obchodníkem, žil již v dostatku. Nestal se však nikdy bohatcem, protože měl dobré srdce a často prodával zvíře bez peněz, na dluh. Kromě toho se vždycky dělil o to, co měl s více potřebnými. Při konání dobra se neohlížel na původ člověka, neboť byl svobodný od rasismu, ale pomáhal těm, kteří jeho pomoc potřebovali; navíc to dělal vždy nenápadně, aby obda-

rovanou osobu nepokořil. Dokázal žít v míru a v přátelství dokonce i se Španěly. Nikdy nezapíral svůj původ, byl známý mezi svými (byl jejich vůdcem) a mezi obyvateli města Barbastro, kde se usadil. Všeobecně se vědělo o jeho přátelství s univerzitním profesorem donem Nicolasem Santosem de Otto Escudero, který byl šlechticem vyznamenaným králem. Cefferin však zůstal celý život negramotný.

Když dospěl, jeho rodiče ho ve věku 18 let oženili s Terezou Jiménez Castro. Jako většina jeho soukmenovců, uzavřel sňatek pouze „cikánský“. Do kostela chodil pravděpodobně jen několikrát do roka. To všechno ale jen do určitého času.

Opravdový křesťan

Nevíme, kdo měl na Cefferina takový vliv, že 9. ledna 1912 (měl tehdy 50 let) uzavřeli Cefferin Jiménez Malla a Tereza Jiménez Castro svátost manželství v kostele sv. Vavřince v Leridě. V tomto dni pravděpodobně byl Cefferin poprvé u svatě zpovědi a při svatém přijímání. Od tohoto okamžiku se jeho život úplně změnil; ze začátku každou neděli a brzy nato každodenně se účastnil mše svatě a přijímal tělo Páně, neboť neuznával žádnou polovičatost. Šel přímou cestou a neohlížel se na protivenství a lidské ohledy.

Lidé, kteří si plně uvědomují poklad, který získali poznáním Boha, se chtějí se svým štěstím rozdělit s celým světem, využívají každou příležitost ke konání dobra, vstupují do různých sdružení. Tak to bylo i se Cefferinem. Patřil ke konferenci

sv. Vincence z Pauly, kde pomáhal ubohým, k Bratrstvu eucharistických čtvrtků - každý čtvrtěk hodinu adoroval Nejsvětější Svátost, nakonec patřil ke sdružení Nočních adorací, které v roce 1931 založil barbastrovský biskup, Nicanor Mutiolo Irurita.

Když 28. března roku 1926 byl založen v kapucínské farnosti III. františkánský řád, Cefferin do něho vstoupil a plnil tam funkci rádce. Sekulární františkánský řád může být hrdý na takového svého spolubratra, o kterém bylo řečeno: „Všechno co dělal Cefferin, dělal s láskou; všude rozdával lásku.“

Jeho vztah k Eucharistii byl nevšední. Jeho nevládní vnučka vyprávěla, že když zpíval eucharisticou píseň Cantemos al Amor de los amores, při slovech Dios está aqui - „Bůh je zde“ - plakal.

Když ovdověl, jeho víra se prohloubila. Modlil se růženec a také tuto modlitbu učil i jiné. Seznamoval děti s katechismem, krátce řečeno: byl opravdovým křesťanem.

Opravdový mučedník

Cefferin byl nejednou zkoušený všelijakými nedostatků. Jedinou jeho odpovědí bylo: „Bůh tak chtěl. Pán at je pochválený.“

Když se ve Španělsku rozpoutala občanská válka a začalo krvavé pronásledování Církve, Cefferin, když viděl, že policie zatýká na ulici kněze, chtěl přesvědčit „červené“ o nevinosti duchovního. Po zjištění, že Cefferin měl v kapse růženec, uznali, že i on musí jít do vězení. Ocitl se uprostřed duchovních, které po celý svůj život ctil. Nejednou se zvedal na jejich obranu a říkával: „Přede mnou nemluví špatně ani o Bohu, ani o kněžích.“ Ve vězení strávil poslední dva týdny svého života. Modlil se a klidně očekával, jak se věci vyvinou. Nepochyboval o tom, že Bůh ho má rád, ne méně než tehdy, když vše bylo v pořádku. Cefferinův bývalý soused, člen revolučního výboru, mu nabízel svobodu za odevzdání růžence. Cefferin poděkoval za upřímnost a modlil se ještě vroucněji.

Ráno, 9. srpna roku 1936, byl Cefferin spolu s kněžím a řeholníky vyveden na barbastrovský hřbitov, kde byl nade všemi vykonán rozsudek: smrt zastřelením. Jeho posledními slovy byl výkřik: „Viva Cristo Rey!“ - Ať žije Kristus Král! Zemřel s růžencem v rukou.

o. Edward Wesotek SJ

(přeloženo z „Niedziela 18/97“)

Rady pro všední den

Dnes se vynasnažím prožít den, v němž nebudu chtít vyřešit všechny problémy svého života najednou.

Dnes věnuji velkou péči svému vystupování. Budu se chovat důstojně. Nikoho nebudu kritizovat. Nebudu chování jiných opravovat a napravovat... jen to svoje.

Dnes budu jistě šťasten vědomím, že jsem stvořen pro štěstí, které je mi dáno nejen pro onen, ale i pro tento svět.

Dnes se přizpůsobím okolnostem a nebudu chtít, aby se okolnosti přizpůsobily mým přáním.

Dnes věnuji deset minut svého času dobré četbě. Jako je potrava nutná pro tělesný život, tak dobrá četba je nezbytná pro život duše.

Dnes učiním dobrý skutek a nebudu o tom nikomu vyprávět.

Dnes udělám něco, co se mi udělat nechce. Pokud mi to bude proti mysli, vynasnažím se, aby to nikdo nezpozoroval.

Dnes si určím přesný program. Snad se jím nebudu přesně řídit, ale stanovím si jej. A vyvaruji se dvojího zla: Spěchu a nerozhodnosti.

Dnes budu pevně věřit - i kdyby okolnosti ukazovaly opak - že Boží prozřetelnost o mne pečuje, jako by nebylo jiného člověka na světě.

Dnes nepocítím strach. Docela jistě se budu beze strachu radovat ze všeho, co je krásné. Budu věřit v dobro. Chci prokázat druhým dobro po celý den a každý den. Budu posílen v přesvědčení, že dobro musím prosazovat celým svým životem.

Z deníku Jana XXIII.

Otec Jiří vzpomíná...

Narodil jsem se 25. března 1919 v Tvořihrazi u Znojma, jako poslední z jedenácti dětí. Bylo nás celkem devět bratrů a dvě sestry. Dva bratříci a dvě sestřičky zemřeli v dětství. A tak nás zbylo šest chlapců. Po válce si rodiče přáli mít děvčátko, ale zase se narodil chlapec. A tak, když jsem byl v roce 1942 svěcený na kněze, řekl jsem mamince: „Mami, pořád jste chtěli, aby tu někdo nosil sukně, tak ty sukně přece jenom nosím.“

Do obecné školy jsem začal chodit v roce 1925, to už jsem měl 6 roků. Ještě si vzpomínám, co jsme měli jako první úkol. Měli jsme břidlicovou tabulku, na kterou se psalo kámičkem a naším úkolem bylo popsat ji celou písmenem „j“. Zdálo se mi, že to vypadá jako řeznická lžíce, bylo to totiž napsané všelijak, ale úkol jsem splnil. Nějaké řádky mi pomohla napsat sousedka.

Co se potom týká studia gymnaziálního, bylo to tak: náš pan kaplan četl v novinách inzerát, že v Praze přijímají v jednom konviktu studenty. Tak řekl tatínkovi: „Podívejte se, ten chlapec hloupý není, mohl by jít studovat.“ Došlo k tomu tak, že tehdy vycházel časopis „Hlas malého Petříka“, v kterém probíhala akce, tzv. „přáníčka“. Každý měl na kousek papíru napsat, co by si přál. Já jsem tam napsal: „Ježíšku, dej, abych se stal knězem.“ V roce 1936 jsem úspěšně složil zkoušky na gymnázium v Praze. Bylo to jedno z nejstarších gymnázií v České republice.

Tehdy vycházel týdeník „Neděle“, kam dal páter Norbert inzerát, že Řád minoritů přijímá do noviciátu, který byl na Slovensku. Ukázal jsem to tedy panu děkanovi a ten řekl: „Proč bys nemohl, zkus to.“ Tak jsem napsal žádost. Ještě mám tu odpověď, kterou jsem dostal od pátera provinciála, korespondenční lístek - *budete přijatý*. Noviciát byl ve Spišském Štvrtku, a tak jsem se vydal na Slovensko.

Dne 7. září jsem byl na místě. Tehdy nás přivítal páter Benvenut.

Exercice nás začalo 6 a skončilo 5. Bylo to v roce 1936. Dne 12. září 1936 jsme měli ob-

láčku - oblékání do hábitů. Hábity jsme dostali po předcházejících novicích, pouze se spravily. A když jsme chodili na vycházku, tak jsme s sebou vždy nosili jehlu a černou niť, abychom si mohli zašít, co se nám roztrhalo. Abychom nešli vesnicí s roztrhaným hábitem. Po oblačce páter magister rozhodl, že budeme ostříhání dohola. A tak jsme se, celý noviciát, pěkně stříhali dohola.

V noviciátě se většinou studovalo řeholní právo, a to latinsky. Také řehole byla v latině a učili jsem se ji celou nazpaměť, včetně poučení sv. Františka. Na konci noviciátu se dělala zkouška.

Studovat jsme jeli do Prahy, ale brzy nám poslali oznámení, že se máme vrátit do Brna. Tam nám provinciál řekl: „Mládenci, tak se mi zdá, že bude válka. A já jsem válku prožil v Praze, zažil jsem moc hladu a nechci, abyste i vy měli hlad. Tady v Brně vždycky pro vás nějaký ten kousek chleba najdu.“

Pak přišel rok 1940 - slavná profese. Byl jsem ve čtvrtém ročníku. Přijeli na ni maminka a tatínek. Pak přišel pátý ročník. To už jsem byl jáhen. Od září do března jsem čekal na kněžské svěcení, které jsem přijal 21. března 1942. Po svěcení jsem tři roky pracoval v Brně jako kaplan. Zde jsem prožil válku, bombardování...

Poté přišel rok 1945 a museli jsme obsazovat kláštery v pohraničí. To znamená Opava, Krnov, Český Krumlov a Most. Pro Český Krumlov jsem byl navržen já. Ze všech kvardiánů jsem byl nejmladší. Měl jsem 26 let.

Pak přišel rok 1946 - kapitula. Byla to první kapitula po deseti letech. Byl jsem zvolen jako delegát konventu pro Krnov a Krumlov. Tehdy mi řekl páter Norbert: „Vás je škoda pro Krumlov, Opava, to by bylo něco pro vás.“ A tak jsem se stal farářem v Opavě. Byli jsme zde sami mladí, a to až do 50. roku. V padesátém roce se začaly likvidovat kláštery, a tak mě pozvali do Prahy a odsud, i se zmocněncem, mě opět poslali do Opavy. Bylo to 28. dubna. Pak jsme byli internováni do Bohosudově na jezuitské gymnázium. Pracovali jsme jako pomocní dělníci v továrně na výrobu porcelánu. Byli jsme hlídáni, kolem dokola ostnatý drát, samopaly, nemohli jsme

ven. Dopisy jsme posílali jen se zvláštním povolením.

Dne 3. září jsme byli povoláni na vojenskou službu do Komárna. Složili jsme přísahu a jeli do Pobořan. Nebyla to ani tak vojenská služba, jako tábor nucených prací. Bylo mi už 31 let. Z Pobořan jsme jeli do Polné na Šumavě, odtud do Chvalčic, pak znova do Polné, kde jsme v zimě káceli lesy, a poté opět do Pobořan, odkud jsme jeli na svatodušní svátky na dovolenou. Mezitím přišel příkaz přesunout se na Slovensko nedaleko Malacek. Zde část z nás pracovala v lomu a část v lese.

V té době se měla podepsat rezoluce, která se týkala války v Koreji. Naše rota jako jediná v celé armádě ji však nepodepsala, což se dostalo až na ministerstvo. Výsledkem bylo rozprášení naší roty. Já jsem šel do Jincečenkova u Příbrami. Tam jsme pracovali na stavbách domů.

Odtud jsme jeli do Brna na Kraví Horu. Zde jsme mohli chodit k minoritům sloužit mše svaté. Pak nás přeložili do Brezna nad Hronom, tedy opět na Slovensko, pak do Sučan u Martina, kde jsme měli dělat betonování panelů na stavby. Znovu jsme byli přeloženi do Zvolena, pak na Hroncek, kde jsme stavěli muniční sklady. Zde jsme zažili tak zvanou Cecilskou noc, kdy nám tamější velitel udělal asi 20 nočních poplachů. Vojenskou službu jsme ukončili 31. prosince 1953.

Potom jsme se museli hlásit na konzistorii. V Olomouci mi konzistor řekl, že na nás, řeholníky, to neplatí, že si musíme najít civilní zaměstnání. Na pracovním úřadě jsem se dozvěděl, že mám jít k těžbě zemin do Králova Pole. Pak to ale páter Norbert zařídil s krajským církevním tajemníkem tak, že půjdu do duchovní správy do Jevíčka. Tam jsem byl

sedm let. Ono se říká „z Jevíčka do nebička“, protože tam bylo plicní sanatorium pro léčbu tuberkulózy, ale já jsem šel do vězení. V roce 1961, když probíhala celostátní akce proti kněžím - řeholníkům, mě odsoudili pro podvracení republiky. Dostal jsem dva a půl roku. Deset měsíců jsem si odeseděl a potom jsem byl na amnestii propuštěn.

Musel jsem si najít civilní zaměstnání. Hlásil jsem se tedy v ČSAD jako pomocný dělník ve skladu. Tam mě ale nakonec nepřijali, protože jsem nebyl vyučený zámečnick. Pracoval jsem pak tři čtvrtě roku jako závozník u nákladního auta. V roce 1962 mi jeden náš spolubratr domluvil práci topiče u řeholních sester ve Znojmě.

V roce 1968 jsem se, díky páteru Norbertovi, mohl znovu vrátit do Opavy. Stal jsem se tedy svým předchůdcem i nástupcem. Byl jsem zde farářem až do roku 1993, kdy jsem odešel do penze.

A tak jsem teď v důchodě. Každý den, i v neděli, sloužím „osmou“ mši svatou. Jinak, dle doporučení lékaře, odpočívám. Když je potřeba, tak sloužím v neděli mši svatou v kostele Sv. Jana. Mimoto mám zde jednou za měsíc německou mši svatou.

Jak přichází léta, člověk dostává vyznamenání. Tak mně dali vyznamenání konzistorní rada, arcibiskupský rada. Dostal jsem i veřejnou pochvalu a od biskupa Vrány Čestný kanonní řád.

A jak to bývá, ke každému životopisu patří ještě jeden údaj. Otec Jiljí Alois Cidlík, minorita, zesnul v Pánu dne 2. června 1997 v Opavě. Jako čtenáři jste se s ním mohli seznámit díky článkům, které napsal také pro náš časopis. Děkujeme mu a pamatujeme na něho v modlitbě.

životopis zpracoval br. L. Rzešniowiecki

Při bohoslužbě s o. provinciálem - o. Jiljí vpravo

Říká se, že sytý hladovému nevěří. Spíše nutný stejně chudého pochopí a pomůže mu. Můj otec, živitel velmi početné rodiny, vchoval nás k citěním s bližním. Když se blížily moje první prázdniny v kněžské službě, připravili jsme s tatínkem tábor pro chudé děti. Dvacet děvčat na čtrnáct dní přijaly pod střechu dobroditelky

Pout' za komunismu

sestry Dominikánky v Bojkovicích a s dvaceti kluky jsem odcestoval vlakem do rodiště na Vysočině. Akce nebyly hlášeny, připravovaly se potají, načerno, a navzdory mocipánům, kteří bdělým okem dohlíželi na to, aby se nikdo neopovážil udělat něco sociálního pro děti. My jsme jejich přísné kontrole nějak proklouzli.

Moje maminka, mající okolo sebe hejno svých dětí, si ráda ještě navíc přibrala dvacet strážníků. Chodila jí pomáhat bývalá hospodyně na faře. Byla to doba potravinových lístků a o všechno byla jistá nouze. Chlapcům naše domácí strava i zdravé prostředí šly k duhu. Náš nehlášený podnik jsme dali pod ochranu Panny Marie Pomocnice a Dona Bosca. Říkali jsme tomu Boscova dětská ozdravovna. Hoši bydleli v bývalém sirotčinci. Po celý den jsme tábořili u potoka pod skálou v lese. Na primitivním ohništi jsem vařil oběd. Snídaně a večere byly připravovány u mých rodičů a také obědy v neděli, nebo když přišlo. Na smrk v našem tábořišti jsem zavěsil obrázek Panny Marie.

Jeden pěkný červenový den jsem si vybral k pouti do Kostelního Vydří. Vyšlápli jsme již brzo ráno, abychom v chládku urazili cestu asi dvanáct kilometrů. Tenkrát se dodržoval půst před svatým přijímáním už od půlnoci a pro ty deset až dvanáctileté děti to byl slušný výkon.

Hoši radostně zamávali a vzkřikli, když uviděli na návrší kostel Panny Marie Karmelské. Karmelitán P. Leopold Karásek, rodák z Vydří, nás radostně uvítal a umožnil mi, abych sloužil mši svatou v zamčeném poutním chrámu. Bylo to prozíravé opatření. Kdybych byl nějakým náhodným slídilem přistižen, že mám pro kluky nehlášenou bohoslužbu, dopadly by na místního kněze hromy a blesky od stranických poskoků.

Po mši jsme šli do kláštera, kde jsme s náramnou chutí slupli přinesené jídlo z domova. Páter nám k tomu ještě přidal něco ze svého stolu a napájel nás bezinkovou sodovkou.

Domů jsme nespěchali. Šli jsme tempem lelkujících výletníků, dělali jsme časté zastávky a ve stínu lesa jsme si povídali. V jedné vesnici jsme navštívili hospůdku. Zaplatil jsem hochům limonádu a paní hostinská, když jsem jí vyprávěl, odkud ty děti jsou, odběhla do kuchyně, přinesla pecen chleba, nakrájela krajíce, potřela je rozetřeným tvarohem a dala hochům zadarmo.

Čtrnáct dní uteklo v naprosté pohodě a nepříhodilo se nic, co by pokazilo veselí dětí. Náš skromný podnik se skončil dobře. Měli bychom se více modlit a usilovat o lásku a obětavost vůči svým bližním, aby okolní svět poznal, že jsme děti Boha Otce.

Jaroslav Olšava

Sestra Lucie odpovídá na důležité otázky.

Mirové poselství z Fatimy

13. července roku 1917 řekla Matka Boží dětem: „Přicházím, abych požádala o zasvěcení Ruska mému Neposkvrněnému Srdci a také o to, aby lidé přistupovali o prvních sobotách v měsíci ke svatému přijímání na úmysl zado-stučinění za hříchy. Když lidé přjmou moje přání, pak se Rusko obrátí a bude mír. Když neuposlechnou, pak se rozšíří z Ruska na celý svět falešná nauka, která způsobí mnoho válek a pronásledování Církve. Dobří budou trýznění a Svatý otec bude muset hodně vytrpět. Mnoho národů zahyne. Na konec bude však mé Neposkvrněné Srdce triumfovat. Svatý otec mi zasvětil Rusko, které se obrátí a čas míru bude darován zemi.“ Tato část zjevení patří k tak zvaným „tajemstvím“.

Poprvé byla zveřejněna v roce 1942, a proto se ozývaly hlasy, že nepatří k původnímu poselství. Abychom se přesvědčili o pravdě požádali jsme kardinála Dr. Franze Königa, aby položil sestře Lucii několik otázek. Sestra Lucie osobně odpověděla na následující otázky.

1. Můžete dosvědčit, že během zjevení dne 13. července 1917 byla řeč o Rusku a také o tom, že Rusko by mělo rozšířit falešnou nauku na zemi a pak se obrátit?

Abyste se Vaše Eminence přesvědčil o této pravdě, můžete si přečíst úryvek z knížky

„Vzpomínky sestry Lucie“, str. 167, 6. vydání, ve kterém se nachází všechno, co bylo řečeno během zjevení. Kniha pak byla napsána a zveřejněna mnoho let před zmíněnými událostmi. Příklá-

dám jeden exemplář zmíněné knihy. Odpověď na druhou otázku je zahrnuta částečně v odpovědi na otázku první.

2. Mluvili jste spolu s Františkem a Hyacintou o významu slova „Rusko“ (Russia).

Ano.

3. Někteří tvrdili, že jste si původně mysleli, že slovo „Russia“ znamená nějakou zlou ženu. Je to pravda?

Protože jsem nevěděla, co znamená slovo „Russia“, myslela jsem si, že by se mohlo jednat o zlou ženu, která by se měla obrátit na přímluvu Panny Marie. Také na tento úmysl jsme přinášeli Pánu Bohu naše oběti a modlili se za obrácení ženy, jejíž jméno mělo být „Russia“.

4. Někteří také říkají, že si František myslel, že slovem „Russia“ je míněn osel jedné rodiny, která bydlela v sousedství.

Protože jsme neznali význam slova „Russia“, jednoho dne si František pomyslel, zdali by tímto slovem nemohla být míněna oslice našich sousedů, která měla jméno „Russa“. Já jsem tento nápad odmítla a tak jsme i nadále byli přesvědčeni, že „Russia“ je jméno nějaké zlé ženy, kterou jsme však neznali.

5. Jste přesvědčena, že události roku 1989 na Východě souvisejí s fatimským poselstvím?

Ano.

Kěž to všechno poslouží ke slávě Boží a k dobru lidstva.

Spojená s Vámi v modlitbě

sr. Lucie
Coimbra, 29. ledna 1996

Z odpovědi sestry Lucie jednoznačně vyplývá, že se ve zjevení ze dne 13. července 1917 jednalo o Rusko. A tedy ještě předtím než došlo v Rusku k revoluci a uchopení moci bolševiky byl tento světový vývoj předpovězen. Poselství z 13. července 1917 je tedy prorocké. Také neočekávaný obrat v roce 1989, ve kterém sestra Lucie vidí souvislost s fatimským poselstvím, je také částečným vyplněním fatimského poselství. Na něho se vztahu-

jí slova Písma svatého: Proroci, kteří byli odedávna přede mnou a před tebou, prorokovali o čtených zemích a proti velkým královstvím, o válce a zlu a moru. Prorok, který prorokoval o pokoji, byl uznán za proroka, kterého opravdu poslal Hospodin, až když došlo na slovo toho proroka.“ (Jr 28, 8-9)

Jak se bude situace vyvíjet dále?

Fatima by měla být na rtech mnoha lidí. Zatím však mnoho lidí o Fatimě ani neví. Příčinou toho je, že další vývoj v postkomunistických státech přinesl vážné starosti. Netouží lidé těchto států znovu po komunismu? Neobjevily se v těchto zemích nové, vážné problémy? Avšak změna politické situace byla přece jen významná. Vlivem těchto událostí došlo ke dvěma významným skutečnostem. Skrze sametovou revoluci bylo odsunuto - alespoň na nějaký čas - nebezpečí atomové války. Druhá: Byl učiněn konec hroznému pronásledování pro víru. Vedle všeho negativního, co přinesla změna politické situace v roce 1989, neměli bychom na tyto skutečnosti zapomínat. Stále ale zůstává nepokoj vzbuzující otázka: Co se bude dít dále?

Máte také společenství nebo modlitební skupinu a chcete ji trochu stmelit?

Adopce srdce

Udělejte to jako my ve „společenství sv. Antonína“ při minoritském klášteře v Brně. Vzali jsme si v akci „adopce srdce“ na starost jedno osiřelé dítě ve Rwandě, kterému měsíčně každý přispíváme částkou 30,- Kč, hlavně na to, aby mohlo navštěvovat školu. Pokoušíme se navázat písemný styk a hlavně prohloubit zájem o dění ve Rwandě a trochu i o misie vůbec. Už se také najde chvilka pro modlitbu za „našeho sirotka“ a za misionáře, na což se u nás dost zapomínalo.

„Adopci srdce“ nám zprostředkoval pan RNDr. Josef Kuchyňa, Komárovice 1, 588 22 Luka nad Jihlavou, který Rwandu v únoru navštívil. Kdyby nás chtěl někdo následovat, je ochoten poslat komukoli žádanku o přidělení sirotka, at by se jednalo o nějaké společen-

Můžeme si to dovolit?

Skrze tyto události k nám promlouvá Bůh. Rozvoj situace v postkomunistických státech je znamením, že poselství z Fatimy se ještě zcela nenaplnilo. Fatimské poselství nás vybízí ke spolupráci na změně toho světa plněním tří úkolů, jimiž jsou:

1. Hluboká mariánská úcta. Úcta k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie zahrnuje v sobě ocenění významu Božího Slova, protože „Maria uchovávala všechno ve svém srdci“.

2. Modlitba růžence, která má však na prvním místě vést k vlastnímu obrácení.

3. Pokání za hříchy jiných lidí, které má být spojováno s Kristovou obětí.

Ať každý uváží, jak může tyto body lépe uskutečňovat. Jak můžeme přispět k tomu, aby fatimské poselství bylo poznáváno stále větším počtem lidí a aby bylo stále více naplňováno. Není to žádná legrace. Fatima obsahuje varování před ateistickým komunismem, který si vyžádal již mnoho obětí. Můžeme si dovolit, abychom je přešli mlčením?

*Podle Betendes Gottes Volk 2/1996
zpracoval LMK*

ství nebo jednotlivce. Roční příspěvek je 3 600,- Kč. Možno posílat měsíčně, čtvrtletně nebo najednou na celý rok, vždy dopředu.

Bylo by možná vhodné trochu se zmínit o nynějších poměrech ve Rwandě, jak to pan Dr. Kuchyňa viděl při své návštěvě od 1. do 15. února letošního roku.

Rwanda je zemí s překrásnou krajinou, ale je morálně zničena tragédií války z roku 1994. Třetina episkopátu, téměř 100 kněží a přes 100 řeholníků a řeholnic bylo zabito dvěma potírajícími se stranami. Bylo utraceno statisíce lidských životů. Zůstalo mnoho vdov a sirotků. V dubnu r. 1994 uteklo přes dva miliony lidí, převážně z kmene Hutú, do Tanzánie, Zaire (nyní opět Kongo) a Burundi. Tito jsou nyní vybiti k návratu zpět do Rwandy. Ze Zaire (Konga) bývají dokonce násilně vyháněni. Jejich návrat je však těžký, poněvadž jimi opuštěné nemovitosti obsadili reemigranti z 60 let z kmene Tutsi, takže nemají kam jít. Mezinárodní humanitární organizace omezují své aktivity pro nebezpečí,

kteří hrozí jejich pracovníkům, takže zůstávají jen misionáři a misionářky. Katolická církev není u vládnoucích orgánů ve velké oblibě. Místní obyvatelstvo se staví k misionářům kladně. Jsou pro ně znamením naděje.

Cesta pana Dr. Kuchyni a Vojtěcha Ziěby, jako zástupců hnutí „Maitry“, byla krokem k rozvoji akce pomoci obětem války ve Rwandě, založené na spolupráci s polskými misionáři Palotýny a s jejich regionálním představeným pro Rwandu a Zaire, O. Stanislavem Filipkem SAC. Pomoci se účastní i jiné kongregace a řády, působící ve Rwandě. Není tam úplný klid. V noci se střílí. Během návštěvy byl například zabit kanadský misionář, když podával eucharistii a dva pracovníci „Droits de l'Homme“.

A pro ilustraci popis Dr. Kuchyňa popisuje část návštěvy: „Ruhango, městečko 80 km jižně od Kigali; sestra Irena, palotýnka (70 let), se stará o místní sirotky. Má jich v evidenci na dva a půl tisíce ze své farnosti. S ní míjíme opuštěný dům,

obyvatelé byli během války zabití. Míjíme malý pramen vody, kam lidé chodí z daleka, většínou děti. Dvě, asi čtyřleté, nesou na hlavách kanystry s vodou. Zde je zadarmo, v městečku se platí za vědro 10 FRW (asi 1 Kč). Po 15 minutách přicházíme k domku naší budoucí průvodkyně, 14 leté dívky. Domek je ukryt v banánovém poli, obehnaný živým plotem. Kdo vejde bez pozvání je pokládán za zloděje a podle toho je s ním nakládáno. V domku žije 5 sourozenců - sirotek. Sestra naší hostitel-

Mariamue Kayitesí z Kabugira (vlevo), sirotek, kterého „adoptovalo“ společenství sv. Antonína

ky je v nemocnici v Kigali, dvě děti jsou ve škole, nejmladší čtyřleté doma. V domku jsou dvě místnosti, první prázdná, jen v koutě špinavá rohož a čtyři, kvůli naší návštěvě vypůjčené, židličky. Ve druhé bez oken, postel s dekou, kterou sirotci zřejmě sebrali v některém opuštěném domě. Ve většině rwandských domácností se nevyskytuje. V koutě na holé zemi nádoby: dva hrnky, dvě, tři otlučené plechové misky, kanystr na vodu. Chodí pro ni dva kilometry. K jídlu téměř nic. V jedné misce hruška kaše z batátů (sladké brambory), kterou hůlka schovala k večeři pro nejmladšího. Sama od rána nic nejedla. Chudí jedí ve Rwandě jen jednou denně a to ještě jednotvárnou stravu. Dále je zde bednička se šatstvem, přepych, který zdaleka všude nemají. Většinou je v místnosti natažená šňůra, na kterou se věší šatstvo, protože na zemi by je rozkousaly krysy, které jsou v každém domku. Na dvorku mají k vaření ohniště.

«Měla by chodit do školy», říká sestra Irena o naší průvodkyni, «co z ní bude, neumí se ani podepsat, ale kdo by se staral o sirotky. Děvčata se touží dostat do města, aby si něco vydělala, ale často to dopadne tak, že se vrátí těhotná a s AIDS. Jedna mi utekla, a když jsem se jí ptala proč, řekla mi, že chtěla spát na matraci. To jsou jejich touhy: spát na matraci, mít botky, šaty...» «Jsou nutné návštěvy po domech, obvykle je koná chlapec nebo děvče ze skupiny *Emanuel*. Dáváme dětem sorgo (obilnina), ale náhradní otec jim je může vzít a udělat z něj pivo. Je potřeba být ve styku se sirotky, jednak pro kontrolu a také proto, aby děti věděly a cítily, že se o ně někdo stará a zajímá.»

Sirotek je příliš mnoho a lidí, kteří by se o ně starali, příliš málo. Proto je jistě naší povinností přispět jim alespoň trošinku v jejich nelehké práci modlitbou, finančně... Třeba v rámci projektu „adopce srdce“. Pokusíte se o to také?

B. Dvořáková

Jako vlny vzvedutého jezera se převalovaly hordy cizáckých vojsk českými zeměmi v době třicetileté války. Boj, zprvu krytý chatrným pláštěm ze zápasu o svobodu náboženství se zvrhl ve všeobecné drancování a násilnosti,

VÍTĚZNÁ OCHRÁNKYNĚ

v nichž si v krutosti nezadala vojska císařská ani stavovská. Krvavé řemeslo nalézalo stále dosti vyznavačů. Šibenice i stromy podél cest, plné oběšených lidí, vypálené vesnice a vydrancovaná města byly svědectvím války lupičské a loupežné, v níž šlo vojákům všech armád především o kořist. Přesto však nejobávanější ze všech byli Švédové. Ani pohané v prvokřesťanských dobách se nedopouštěli na křesťanech takových krutostí, jako „obránci čistého evangelia“ na bezbranném obyvatelstvu Čech a Moravy, když chtěli vynutit zásoby a peníze. Kdo mohl, utíkal před nimi do lesů, do labyrintů skal a jeskyň, pole neobdělával nikdo a koho dopadly Torstensonovy tlupy, mohl děkovat Bohu, když zachránil jen holý život. Hlad se šířil českou zemí, k němu se přidružil mor. Zdálo se, že celý národ stojí na pokraji hrobu.

V bitvě u Jankova, severně od Tábora, rozbil v březnu roku 1645 Torstenson císařskou armádu a stal se téměř neomezeným pánem Čech. Císař proti němu nedokázal postavit ani rovnocenné vojsko, ani stejně schopného velitele. Praha byla pokládána za ztracenou a když Švédové dobyli Jihlavy a Znojma, zdálo se, že Vídeň brzo padne do jejich rukou. Ale před tím chtěl švédský generál dobýt Brna, aby neměl v zádech opevněnou nepřátelskou pevnost. Velitelem hlavního města Moravy byl v té době Ludvík Radouit de Souches. Ihned se spěchem činil přípravy k obraně. Prohloubil městské příkopy, zpevnil hradby, na Špilberk dal navězt zásoby potravin - a pokud se daly sehnat i prachu, spálil městská předměstí, aby nemohla poskytnout oporu nepříteli a posléze spojil hrad podzemní chodbou s městem. Nic nechtěl ponechat náhodě nebo vrtkavému válečnému štěstí.

Již 3. května 1645 přitáhl Torstenson k Brnu. V jeho armádě bylo asi 18 000 žoldnů, kterým válka byla životním řemeslem. V polovině července k nim přibýlo asi 10 000 vojáků ze

Sedmíhrad pod velením Jiřího Rákoczyho. Torstenson slíbil svým vojákům, že je doveze do „kryšihó hnízda“, jak Brno potupně nazýval, za tři dny a na hrad za týden. Vždyť brněnská posádka měla sotva 400 vojáků. Ale

měšťané a studenti z jezuitského gymnázia se nadšeně chopili zbraní, takže síla obránců se odhadovala asi na 1 500 mužů. To už byla jiná generace než ti, kteří na Bílé hoře šli za svou kořistí a válečným dobrodružstvím. To bylo pokolení, které se naučilo nenávidět válku a všechno, co k ní vedlo a co bylo příčinou utrpení celého národa. Milovali život v míru, věděli, že si tento život musí vykoupit svými oběťmi a byli k nim ochotni do poslední kapky krve. Všichni věděli, že budou hájit nejen životy své a svých drahých, nejen své domovy, ale i svou víru. V ní se jen utvrdili, když viděli a někteří sami na sobě pocítili řádění a surovost lidí, kteří pozvedli před čtvrtstoletím zbraň ve jménu náboženství. Co však znamenal jejich počet proti téměř dvacetinásobné přesile! Věděli ovšem i to, že kde je lidská síla bezmocná, tam že je blízká Boží pomoc. Ta se však nedá vynutit, jen vyprositi se může modlitbou plnou pokory. Před černým obrazem Matky Boží, uchovávaným tehdy v kostele sv. Tomáše, shromáždil P. Martin Středa, rektor brněnské jezuitské koleje, všechny, kdo nemohli bojovat a tam dnem i nocí zaznívala vroucí a důvěryplná prosba k Panně Marii.

„Pod ochranu tvou se utíkáme... paní naše, prostřednice naše, orodovnice naše!“ zaznívalo znovu a znovu před palladiem Brna z úst dětí, starců, raněných a všech, kteří právě v dané chvíli nedrželi v rukách zbraň nebo neošetřovali raněné.

Řetěz děl svíral městské hradby a déšť koulí a granátů pomalu, ale stále drtivěji rozbíjel opevnění. Tam, kde se podařil průlom, vrhali se Švédové jak rozzužené roje vos. Ale proti nim stáli obránci, jako by je někdo přibil ke stěnám, odráželi útok za útokem, ba dokonce sami podnikali výpady do nepřátelského ležení, ničili švédská stanoviště a uchracovali kořist. I pod zemí se bojovalo. Zákopníci podkopávali bašty a vyhazovali je do povětří, dokonce se jim po-

dařilo narušit prameny a odvést vodu ze Špilberku. Obhájčům však docházely potraviny, byl i nedostatek střešního prachu, neboť nerovný boj trval už téměř půl roku. Podzemními chodbami se jim občas podařilo dostat se až do Adamovských lesů, ale kraj, kudy táhla švédská vojska, byl vylidněn. Kdo z venkovského obyvatelstva mohl, ukryl se se svým skromným majetkem i dobyt看em v hlubokých jeskyních kolem Sloupu. Přesto až tam hledalo pomoc krvácející a strádající Brno. Císařským se dvakrát za noční doby podařilo probít nepřátelským ležením a dovést střelivo, ale všechno bylo málo a zdálo se, polidsku řečeno, že konec Brna je neodvratný. Torstenson, sotře až nepřičetným hněvem z dosavadních neúspěchů a zkrúšen nemocí, prohlásil, že Brno musí být vyvráceno nejpozději do poledne 15. srpna, na velký svátek Nanebevzetí Panny Marie, který katolíci měli v úctě. Vydal rozkaz, že když nebude Brna dobyto dřív, než začnou zvony zpívat svůj pozdrav Matce Boží při poledním klekání, dá odtroubit k ústupu. Také on počítal s nedostatkem všech zásob u protivníka a svým prohlášením chtěl vybíčovat své vojsko k vítězství stůj co stůj.

Radouit de Souches věděl, že nastává rozhodný den, možná nejdůležitější v jeho životě, ale byl připraven učinit všecko a Brno nevydat. Když se v předvečer mariánského svátku vrátil z obhlídky hradeb a všech ohrožených míst do přibýtku, odkud řídil obranu města, podala mu jedna z žen nádhernou růži. Poděkoval mlčenlivým úklonem hlavy, přesvědčen, že mu krásný květ může patřit až tehdy, když zvítězí.

Ve své komnatě položil růži před malou sošku Matky Boží, stojící na plánu Brna. Na něm bylo zakresleno postavení nepřátel i místa pravděpodobných útoků. Jen do rukou Panny Marie chtěl obránce Brna vložit zítřejší den, den jejího slavného svátku i rozhodný den boje o svěřené město. Padl na kolena, složil hlavu do dlaní a z úst vytryskla prosba, kterou od března, od počátku švédských útoků slyšel kolem sebe zaznívat na každém kroku a každíčký den: „Ukaž, že jsi Matkou, neopouštěj ty, kdo v tebe skládají všecku svou nadějí!“ Kdy vlastně slyšel tato slova poprvé? Kolik už je to let, kdy se jeho majetkem stala drobná, z dubového dřeva řezaná soška Matky Boží s Dítětem v náručí?

Bylo to v Belgii, v jednom ženském klášteře. V čele protestantských vojsk, on sám hugenot, hrdý na to, že pochází z hugenotské bašty La Rochelle, vjel na koni do kostela a s taseným mečem žádal na představené výpalné. Nikdy v životě už potom nezapomněl na ušlechtilou postavu řeholnice, z níž vanula síla starozákonních žen i důstojnost královny. „Excelence, nemáme už nic, co bychom vám dali. Svícny i plát na z oltářů už vzali ti, co tu byli před vámi. Nezůstalo nám nic ani k vlastní obživě. Ale dám vám to, co nám všem je dnes nejdražší.“ Přistoupila k oltáři a sňala z něho asi píd velkou sošku Matky Boží, vroucně uctívané v poutním místě de Foy a podávala mu ji. Zbrunátněl ve tváři, ruka sevřela palaš. V prvním návalu vzteku chtěl rozpoltit hlavu abatyš, která jemu, hugenotovi se odvážila podat sošku Matky Boží. A tu chtěl rozšlapat, potupit, vylít si na ní všechnu

zlobu. Výmluvná slova řeholnice, plná vroucnosti, zarazila jeho ruku se zbraní i rostoucí hněv. „Jste šlechtic, Excellence, máte v úctě ženu. Na kolenou vás prosím, mějte i vy v úctě Matku toho, v něhož věříte a kterého uctíváte s láskou jako my. Buďte ujištěn, že Matka Boží přinese štěstí i vám. Ona je také vaší matkou a nikdy nepustí toho, kdo v ní skládá svou naději.“

Nedokázal odmítnout, neměl sílu urazit ženu, z níž vyzařovala tak hluboká víra. Zaražen a zmaten přijal podáváný dar a sošku zasunul pod kyrys. Netušil, že od té doby se už od ní neodloučí, že pod pancířem, v blízkosti srdce ji bude nosit do každého boje a že spolu s ní půjde od vítězství k vítězství. Netušil, že v myšlenkách bude stále vidět tvář neznámé představené kláštera a slyšet její hlas: „Ona je také vaší matkou, mějte ji rád!“

Vyhrál vítězné bitvy v Belgii a pod prapory švédského krále Gustava Adolfa v Německu i v Čechách. A přemýšlel, proč katolíci mají tak rádi Matku Kristovu, Matku toho, kterého měli mít ve stejné úctě všichni, kdo se nazývali jeho jménem - křesťané. Časem došel k poznání, že by z Písma svatého musil vytrhat stránky Matoušovy i Lukášovy a zejména řádky Jana, učedníka, kterého Ježíš miloval, kdyby chtěl v duši uchovávat dál svou zaujatost k Rodičce Boží. Potom se rozešel se Švédy. Přispěla k tomu zejména jeho výbušná povaha. Ale i ta byla v podivuhodném plánu Božím, aby nakonec vyhrál vítěznou bitvu sám nad sebou a našel cestu do společenství Církve, kterou do té doby nenáviděl. To je v životě vždycky to nejtěžší vítězství, umět jít za poznanou pravdou i za cenu osobních obětí a stát se novým člověkem. Věřil, že bez modliteb neznámé řeholnice a bez zvláštní pomoci Panny Marie by nebyl nikdy tím, čím byl právě v této chvíli. Když vstoupil do císařského vojska, byl po bitvě u Janova jmenován vrchním velitelem Brna. Tam poznal P. Martina Středu a jeho vliv dokončil dílo upřímného přesvědčeného obrácení.

Pohledem z okna se ještě přesvědčil, že hoří strážné ohně na hradbách. K hlídkám se této noci přihlásily ženy řemesníků a měšťanů, aby jejich muži spánkem načerpali potřebných sil k zítřejšímu boji. Napolo oblečen ulehl na polní

lůžko a do neklidného usínání zapadaly záchvěvy zpěvu z blízkého chrámu na Petrově: „Zdrávas královno, Matko milosrdenství - naděje naše - oroduj, oroduj za nás!“ V té chvíli v jeho duši vyklíčil slib: „Zvítězím-li tam v boji, postavím někde kostel ke cti Matky Boží a než umřu, odevzdám tam sošku Bohorodičky, do jejíž rukou odevzdávám sebe i celé město.“

Již po páté hodině ranní začali Švédové útočit. Všecka děla spustila ohlušující a ničivou palbu. Švédové jako smečky šelem se vrhali ke každému průlomů, ale studenti, řemeslníci, měšťané i vojáci se dovedli bránit drtivé přesile. I ženy byly připraveny hasit založené ohně, ošetřovat, pomáhat všude tam, kde bylo třeba pomoci. Všichni byli plni důvěry: Panna Maria pomůže, ona nám nedá zahynout. Do burácení děl se rozhlaholily zvony ranním klekáním. S posměchem provázal jejich zpěv Torstenson: „Jen si zvoňte k počtě té vaší Marie naposled. V poledne už zvonit nebudete, leda k vítězství našich vojsk.“

Radouit de Souches projížděl od stanoviště ke stanovišti, i on důvěřoval ve vítězství, ale věděl, že vynutit si nemůže nic, že vždycky a ve všem je nutno přijmout vůli Boží, ať je jakákoliv. Bude-li vůle Boží, aby Brno padlo - ne, dál nechťel domyslet. Přesto dal rozkaz, aby se ženy, starci a děti shromáždili u podzemní chodby a mohli se zachránit ústupem na Špilberk. Ten mohl vzdorovat ještě několik dní.

Útoky Švédů, žádostivých drancování a loupení byly stále úpornější. Kde jednoho z útočníků obránci srazili, tam se jiných deset dralo na jeho místo. Z celé duše si obránci Brna přál, aby čas popoběhl rychleji, aby už polední zvonění učinilo konec boji. Stín na slunečních hodinách však ukazoval teprve jedenáct. Jak dlouho mohou ještě vydržet? Kež by bylo možné o jedinou hodinu uspišit čas! V té chvíli největší úzkosti se rozezpívaly na Petrově zvony a k nim se přidal hláhol kovových srdcí od sv. Tomáše i ze štíhlé věže svatého Jakuba. Rozezvučely se jásavě pod klenbou modré oblohy jako povzbuzení statečným obráncům, kterým však už docházely poslední síly. Švédské vojsko, překvapené zvoněním, si ani nestačilo uvědomit, že do poledne zbývá ještě hodina. Také oni měli už dost života na poli, v poslední době v zákopech, kde

se po pás brodili v bahně. Na několika místech se ozvaly polnice, volající k ústupu. Vojáci odhazovali zbraně, marně je Torstenson vracel zpět. Také on poznal, že bitva je ztracena.

„Utíkají - utíkají!“ ozvalo se z brněnských hradeb. „Victoria - vítězství!“ zajásali akademici pod velením P. Martina Středy. Mezitím, co vojáči se vrhli k útoku za prchajícími, aby rozvrátili jejich řady a zmocnili se kořisti, od kostela sv. Tomáše přinášely ženy obraz Panny Marie a zpívaly celým srdcem a celou duší, jak to jen ženy dovedou: „Maria, Matko žádoucí, tys královna všemohoucí, prosíš za nás za křesťany, svého Syna, Hospodina!“

Celou hodinu jásaly a burácely zvony, nemohly se nasytit vítězstvím. Víc než 8 tisíc švédských vojáků zůstalo pod hradbami. Zlost nad porážkou si ustupující vojsko vylévalo na opuštěných osadách, sloupy ohně a dýmu označovaly jejich cestu. Tam, kde se setkali se sochami Panny Marie, s Božími mukami nebo kapličkami v polích, tam jejich nenávisť neznala mezi a nezůstal z nich kámen na kameni.

Když v Brně ošetřili raněné a oplakali mrtvé, zaplanuly opět ohně na hradbách. Vždyť už se naklonil večer slavného svátku, v němž se Panna Maria ukázala opravdu jako Matka, která nedá zahynout těm, kdo ji prosí s důvěrou. Zachvěly se plamínky voskovic v dlaních všech, kdo mohli stát na nohách a kdo v této slavné chvíli šli poděkovat za to, „že veliké věci učinil s nimi ten, který jest mocný a jehož jméno je svaté.“ V jejich čele byl Radouit de Souches a P. Martin Středa. V době bojů byl opravdu všem vším. Ošetřoval raněné, bojoval s mečem v ruce, rozdával chléb, těšil, povzbuzoval, shromažďoval k modlitbám. A jen Bůh může rozsoudit, co dalo bojovníkům více odvahy, zda vojenský důvtip a zbraně jejich velitele nebo rúženec v rukách prostého kněze. Zase jásaly zvony, ale už nevolaly k útoku nebo k obraně. Radovaly se z na-

děje těch, které společné nebezpečí spojilo v jedno srdce a jednu duši. Lidé se objímali v naději, že už bude konec válečných hrůz, že pod nově vystavěné krovy se vrátí s jarem vlaštoky a zbudují si pod nimi svá hnízda, že pod modrým zvonem oblohy zajásá skřiváncí píseň nad zeleným osením a s podzimem ztěžknou hrozny révy na dosud opuštěných vinicích. Život, plný krásy a radostí se opět rozroste a rozkošatí v požehnaném míru, po němž dychtěla a prahla celá jejich prostá duše.

Radouit de Souches nesplnil ihned po válce svůj slib. Vždyť boje trvaly ještě tři roky a nedlouho potom vtrhli do Uher a na Slovensko Turci s velkou armádou, a bylo nutno znovu bojovat. Až v roce 1680 splnil svůj úmysl a na Jevišovickém panství, v Hlubokých Mašůvkách postavil skromnou, takřka chudičkou svatyni ke cti Matky Boží. Vždyť z Nazareta okouzila Panna Boha svou skromností a pokorou, aby ji vyvolil za Matku svého Syna. A tak skromnou chtěl mít i její svatyni, aby budoucí poutníky přitahovala a k sobě volala právě svou pokornou líbeností, již se Maria

zálíbila Bohu. Nejvzácnějším skvostem tohoto útulného kostela je milostná soška Panny Marie Foyenské, která generála de Souches provázela na všech cestách a které on děkoval za slavné brněnské vítězství.

Jeho tělo spočívá v brněnském kostele sv. Jakuba, jeho socha stráží vchod Špilberka, jediný obraz vítězného obránce Brna je ve farní kanceláři i v Hlubokých Mašůvkách u Znojma. Ale v Brně se dodnes zvoní polední klekání, pozdrav Panně Nanebevzaté, už v 11 hodin jako díky mocné královně nebes, pomocnici křesťanů, vítězná Ochránkyni těch, kdo do jejich rukou vložili všechnu svoji naději i důvěru v onen památný den 15. srpna L. P. 1645.

Václav Zemek

převzato z cyrilometodějského kalendáře 1985

Svaté obrázky - křesťanská ikonografie

Křesťanské umění nikdy nebylo pěstováno samo pro sebe, nýbrž svůj smysl nacházelo ve službě Bohu. Chrámové obrazy, lidové malby, ilustrace katolických knih, životopisů světců a biblických příběhů, silně působily především na vnímavou dětskou duši. Často

se tyto zdánlivé drobnosti staly něčím, na co mohl člověk v dospělosti navázat. Skromným, avšak starým a ikonograficky neobyčejně bohatým uměním jsou tzv. svaté obrázky, jejichž vydávání bylo přes období komunistické diktatury

dosti omezeno. Je dobře, že se dnes znovu začínají více objevovat.

Tzv. svaté obrázky, pro něž se někdy též užívá názvu drobná devoční grafika (v němčině „das kleine Andachtsbild“ či „Devotionalbild“), patří mezi drobné náboženské umění a devocionálie. Slouží soukromé zbožnosti podobně jako medailky, křížky, růžence, relikviáře a sošky. Náboženská (posvátná) hodnota obrázků spočívá také zde nejen v námětu, ale i v jejich posvěcení knězem. Lze je zaznamenat již v dobách raného křesťanství, avšak ve větší míře se rozšířily až po vynalezení deskotisku ve 14. století. Velké obliby nabyly zejména v době barokní. Obráceným kajícím je rozdávali např. jezuité a jiní misionáři.

První obrázky byly malované, později tištěné technikou dřevotisku, tisku z kovových ploten, litografie, hlubotisku, nejnověji ofsetem. Obrázky ovšem šířili nejen kněží a řeholníci, ale i laici, z nichž mnozí vynikli velkou láskou k tomuto prostředku pěstování kultu určitých světců nebo poutních míst. Ke značnému rozšíření drobných tisků došlo v 19. století, což souvisí se zdokonalením výrobní techniky a nástupem barvotisku. Mimoto se však stále vyskytovaly obrázky na hedvábí, tylu, krajce i ručně kolorované, zdobené tlačenou a zlačenou výzdobou.

Současné obrázky jsou tištěné většinou ofsetem a dodnes se stejně jako dříve používají při příležitosti primicí, kněžských jubileí, skládání řeholních slibů, při prvním svatém přijímání, biřmování, při misiích, při vstupu do apoštolátu, jako odměna dětem při výuce náboženství či jako osobní dárek mezi laiky. Často je vidíme založené v modlitebních knížkách, někdy bývají vkládány do rakve zemřelých atd.

Význam svatých obrázků je rovněž pedagogický. Pomáhají poznávat události především Nového zákona; milostná vyobrazení Panny Marie; životopisy lidí, kteří následovali Ježíše

Krista; učí geografickému a historickému zařazení, církevním dějinám a křesťanským hodnotám vůbec.

Způsoby zobrazení biblických výjevů a postav světců se zabývá křesťanská ikonografie. Není nutné ji vědecky studovat, ale úplně postačí, naučíme-li se poznávat nejčastěji zobrazované církevní náměty v naší

vlasti. K tomu nám vedle vhodných knih mohou značným dílem přispět i svaté obrázky. Oslovují zejména děti, které jsou k obrazům a legendám vnímavější než dospělí a snadno se takřka pohádkovou formou naučí důležitým informacím, jež mohou po čase ocenit. Děti jsou vděčnými učedníky, zvláště mají-li možnost slyšet poutavé vyprávění a vysvětlení zobrazených výjevů.

Vyplatí se třídit obrázky podle jednotlivých témat, např. zvláště Pán Ježíš (jako dítě, s učedníky, ukřižování, Nejsvětější Trojice atd.), zvláště Panna Maria (jednotlivé typy), apoštolové, andělé, světci, světice (možno dále třídit na řeholníky, kněze, biskupy, papeže, laiky, české a moravské patrony aj.), křesťanská symbolika (ryba, hrozen, eucharistické obrázky), poutní místa, starozákonní výjevy atd. Děti po čase samy objeví pestrost témat a naleznou další způsoby třídění.

Zpočátku postaći řadit příbuzné náměty do obálek; později, až se soubory rozrostou, je pěkné vkládat obrázky určitých typů do malých zásobníků, které se dnes běžně používají pro fotografie. Dobře uspořádaná sbírky může poskytnout mnoho radostí a poučení i dospělým. Lze tu vidět např. reprodukce děl světových mistrů (Raffael, Murillo, Brandl); znovu se tisknou i akademické kánony světců

19. století, nověji ovšem také tvorba současníků (z. J. Čech), půvabné dřevoryty M i c h a e l a Floriana, brilantní kresby Břetislava Štorma a jiných autorů. Rovněž je třeba děti pobuzovat, aby kreslily také samy. Dětské kresby jsou jedním z nejhezčích dáreků, které mohou dávat rodičům nebo svým blízkým při

různých svátečních příležitostech. Je úkolem duchovních, rodičů a katechetů, aby u dětí pěstovaly i vlastní tvorbu.

Tam, kde je možné pořádat výstavy, je třeba ukazovat křesťanské náměty, jejichž znalost patří k základním předpokladům porozumění naší (katolické) kultuře. Víme, že většina dětí, ale i učitelů z této oblasti nezná vůbec nic. V loňském roce uspořádalo takovou výstavku Okresní muzeum v Pelhřimově a vzbudilo zájem nejen u věřících, ale i u jiných lidí dobré vůle. Na rozdíl od odborné pojatých výstav v Rakovníku a v Kašperských Horách (k nimž vyšel pěkný katalog), bylo cílem této výstavy naznačit bohatství a krásu křesťanské ikonografie bez ohledu na datování a provenienci obrázků. Většina vystavených exponátů pocházela ze sbírky patnáctileté Lenky Marešové z Pelhřimova.

text a foto: Jiří Černý

**Svatá Zdislava, oroduj za nás
a za naše rodiny**

Milé děti,

Jedna francouzská žena vypráví, jak přežila americký útok ve Francii, obsazené Hitlerem.

Bylo to v noci z 5. na 6. června 1944. Měla jsem tehdy jedenáct roků a ještě pozdě večer jsem byla s celou svojí rodinou v kuchyni. V pobřežní oblasti Normandie vládl klid.

Náhle jsme uslyšeli hukot letadel. Muselo jich být mnoho. Přešlo asi pět minut. V tom se otevřely kuchyňské dveře a muž s tváří černou jako saze na nás mířil kulometem. Všichni jsme ztvrdli spíše údivem než leknutím.

„Přítel, či nepřítel“ zvolal ten muž. Jeho americký přízvuk byl lehce poznatelný. Tu můj pětiletý bratr řekl: „My jsme tu všichni přátelé.“

Napětí v cizincově tváři se uvolnilo.

„Odkud jste vy?“ zeptal se otec.

„Já přicházím z nebe - padákem,“ ušklíbl se Američan.

„Je to ta dlouho očekávaná invaze?“ zvolal otec.

„Ano, je,“ odpověděl americký voják.

Aby ve Francii mohli přistát anglické a americké lodě, shodili tu noc tisíce parašutistů.

V naší rodině jsme přijali dva Američany, kteří se při seskoku zranili a uložili jsme je v prvním poschodí: poručíka, který musel zůstat v posteli, neboť měl infekci ve zlomené noze; druhý se volal Kerry, byl to sympatický obr, který pokulhával, neboť si vyvrtil nohu.

Když jsem na druhý den ráno vstala, viděla jsem přes okno přicházet k našemu domu tři muže. Jeden důstojník podepíral dva raněné vojáky. Seběhla jsem ze schodů dolů a zavolala otce. Ten se podíval přes kuchyňské okno a řekl: „To jsou Němci, s těmi nechceme mít nic společného.“

Ale matka odpověděla: „Dva jsou těžce ranění. Musíme jim pomoci. - Genovéfo, přines sem velkou otep slámy, uložíme je v kuchyni. A padák ze sklepa jim prostřeme místo plachty.“ A tak se i stalo. Němci už byli přede dveřmi. Nebyli ozbrojení. „Madam, ten chlapec

ztratil mnoho krve,“ řekl důstojník prosícím hlasem. Matka dělala co mohla, aby ošetřila oba dva těžce raněné. Já jsem uvařila kávu a dala jsem jim napít.

V té chvíli vstupuje kulhající Kerry do kuchyně. Nemá u sebe zbraň. Žasne. Kerry ještě nikdy neviděl Němce. Ale hned pochopí, co se děje. Kerry a německý důstojník se chvíli pozorují. Potom Němec celkem spontánně podává Američanovi ruku. Kerry na zlomek vteřiny zaváhá. Jeho pohled se střetne s matčiny, která lehce kývne hlavou. Mírný obr stiskne

podávanou ruku. Oba muži se na sebe dlouho přátelsky dívají.

U nás není nepřítel. Jsou tu jen trpící lidé.

Němec a Američan jsou si navzájem stejně sympatičtí. Zaraženě se na ně dívám. Teď spolu pijí za kuchyňským stolem kávu. A přece by měli na sebe střílet, zabít se jako se zabíjejí jejich krajaní tam venku. Ale v našem

domě je všechno jiné. Je to dům Božích dětí.

Milé děti, takovým domovem Božím by měl být celý náš svět. Vždyť Pán Bůh si nás všechny stvořil jako svoje děti. On je naším společným Otcem. Když máme společného Otce, tak potom jsme si navzájem bratry a sestrami. Tam, kde bývají bratři a sestry se svým Otcem, tam musí vládnout láska a ne nenávisť. Proto nikdy nezapomeňme na to, že každý člověk na světě je mi bratrem nebo sestrou, protože když si budeme tuto velkou pravdu pamatovat, můžeme udělat z našeho světa jeden velký Boží dům.

Kež nám v tom pomáhá Panna Maria, neboť Ona je zase naše společná Matka.

Váš otec Štefan
(Přeloženo z Misionára)

Pomoc při vážné dopravní nehodě

Kněz jezuita vypráví:

Dříve jsem pracoval v pastoraci a jezdil jsem často osobním automobilem. Když jsem si koupil auto, věnoval mi někdo dvě zázračné medailky. Dal jsem je tehdy do příručního šuplíku automobilu a více jsem na ně nemyslel. O dva roky později jsem měl vážnou dopravní nehodu. Při jízdě po dálnici narazil do mě na vysokém mostě, při neopatrném předjíždění jiný automobil. Při srážce byl můj automobil vymrštěn mimo most a sedmkrát se převrátil v úseku dlouhém 32 m. Očití svědkové dopravní nehody si mysleli, že jsme zahynuli. Když se konečně automobil zastavil, zeptal jsem se mého spolujezdce, zdali se mu něco nestalo? On odpověděl, že nic. Pak jsme si teprve všimli, že každý z nás měl v klíně zázračnou medailku. Přijali jsme to jako znamení a jsme o tom pevně přesvědčeni, že za záchranu našich životů vděčíme zvláštní ochraně Neposkvrněné Panny. Až do té doby jsem nebyl přesvědčen o tom, že Panna Maria pomáhá skrze tuto svou medailku, ale nyní dovedu již ocenit její význam.

*Přeloženo z knihy Erlebnisse mit der Wunderbaren Medaille heute
od Karla M. Harrera*

Poděkování

Děkuji Panně Marii, za vyslyšení mých proseb za mého syna, který se dostal do těžké situace, ale vše dobře dopadlo. Děkuji Pánu Ježíši a Panně Marii, že mě vyslyšeli.

Jožka

Chtěla bych veřejně poděkovat Pánu Bohu, Panně Marii a sv. Antonínu za narození zdravé dcerušky. Během těhotenství jsem neměla v pořádku krevní testy a lékař mi řekl, že mám „naději“ na mongoloidní děťátko. Doporučil mi amniocentézu, kterou jsem odmítla s tím, že i když bude děťátko jakékoliv, s potratem ať nepočítá. Modlili jsme se pak často Korunku k Božímu Milosrdenství a k Panně Marii - Ochránkyni nenarozených. Sv. Antonín byl našim dalším přímluvcem. Narodilo se nám krásné děvčátko a pojmenovali jsme ji Marie Antonie. Stejný problém v těhotenství měly ještě tři naše známé a všem se narodily za mnoha modliteb a Boží pomoci zdravé děti. Chtěla bych proto též povzbudit všechny budoucí maminky, ať neklesají na myslí a svěří se do Božích rukou.

Vaše čtenářka Gabriela

Milí přátelé,

chtěla bych Vám napsat svůj příběh, který se mi před týdnem stal. Přihlásila jsem se na zájezd na Turzovku, protože jsme cítila, že potřebuji být blíž k Panně Marii. Když se blížila neděle - den odjezdu, začala jsem váhat, zda nemám odříct, protože jsem byla ve velmi těžké finanční situaci. Nakonec jsem přece jenom dala potřebný obnos dohromady a řekla si, že těch 10 dní než budu brát důchod nějak vydržím. Po návratu z Turzovky - v pondělí, jsem dostala nabídku, abych šla na brigádu, na sběr pórku. Nechodívám na brigády, ale tentokrát jsem šla. vydělala jsem si a vrátilo se mi to, co jsem vydala za pobyt na Turzovce a ještě mi zbylo 20,- Kč na dopisní papír a známku, abych mohla napsat do Vašeho časopisu a veřejně poděkovat Matce Boží. V srdci pevně věřím, že sledovala můj vnitřní boj, a když jsem se rozhodla správně, tak mi dala své znamení.

Marie z Moravy

Milí bratři a sestry,

chtěla bych moc poděkovat Panně Marii. Můj dědeček, který o sobě sice vždycky říkal, že je věřící, ale nežil takto již dlouho, zvláště vlivem minulého režimu, měl před více než rokem bouračku, kterou sice přežil, ale nebyl na tom příliš dobře. Z celé naší ro-

diny jsme věřící jen já a můj bratr, poněvadž jsme konvertovali. Tuto nehodu jsem viděla jako šanci, aby se dědeček smířil a navrátil k Bohu. Modlila jsem se za něj a čas od času mu při návštěvě nabídla, že bych mu domluvila kněze. Nechtěl. Rok jsem přidávala modlitbu za něj, když se náhle jeho stav hodně zhoršil. V té době jsem vše svěřila Panně Marii a slíbila, že ji veřejně poděkuji a budu Ji a jejího Syna, Ježíše, přede všemi chválit, když dědeček odejde z této země smířen s Bohem. V těch dnech pak za mnou přišel můj tatínek, že dědeček chce kněze. Vše jsem zařídila. Do tří dnů po smíření s Bohem a po přijetí svatého přijímání dědeček zemřel. A já dodneška oslavuji Boha a děkuji Panně Marii za jeho duši, která se vrátila k Ježíši.

Pokoj a dobro všem

Jana

Drazí,

již několik let s radostí čtu Vaši Immaculatu. Dlužím poděkování Panně Marii za vyslyšení proseb. Celým životem mě Panna Maria vede a pomáhá, pomohla mi vrátit se k víře.

Slíbila jsem, že poděkuji i za tatínka. Dlouhá léta nebyl u svátostí a nebyla s ním řeč o víře. Pak přišla nemoc, bolesti. Trápila mě úzkost, aby neodešel z tohoto světa nesmířen s Bohem.

Než nastoupil do nemocnice, nabídla jsem mu medailku, kterou si ponechal u sebe a opatroval ji. Pak už ho vedla Panna Maria. Přistoupil k svátostem i k pomazání nemocných. Zemřel tiše a klidně. Díky Panně Marii a Božímu milosrdenství věřím, že můj tatínek byl zachráněn.

A ještě jednou veliké poděkování projevuji nebeské Mamince. Narodila se nám vnučka, která podle lékařských výsledků vůbec neměla přijít na svět. V těžkostech jsme se utíkali v modlitbách s prosbou k Pánu Ježíši i Panně Marii. Prosili jsme všichni v rodině, prosily s námi i sestřičky Boromejky ze Znojma - Hradiště, kterým tímto také děkuji. Naše prosby byly vyslyšeny.

Díky Maria!

Tvá vděčná ctitelka Jarmila ze Žďáru

Chtěla bych poděkovat Panně Marii za vyslyšení proseb. Na začátku svého těhotenství, aniž bych to tušila, jsem prošla vyšetřením pod narkózou, pak následovaly vysoké horečky a opakované záněty a tak když jsem se později dozvěděla, že jsem těhotná, místo radosti, neboť jsme si velmi přáli další dítě, následoval strach a obavy, že nebude po tom všem děťátko v pořádku. Začala jsem prosit Pannu Marii o pomoc a o ochranu toho maličkého stvoření. Každý den jsem se modlila růženec a tak jsem se ve svých obavách obracela k Panu Ježíši a k Panně Marii.

V prosinci se nám narodila pěkná a zdravá holčička, takové naše sluníčko. Moc děkuji za vyslyšení mých proseb.

čtenářka Dana

Chvála Kristu a Marii!

Jsem velmi vděčná Panně Marii za ochranu a přimluvu u Boha při dvou náročných a těžkých operacích mého bratra. Děkuji Ti, Ježíši i Tobě, Panno Maria.

Marie

Chci touto cestou veřejně poděkovat dobré Panně Marii za vyslyšení ne jedné, ale mnoha proseb, které jsem přednesla já, nebo někdo z mých nejbližších. Panna Maria vždycky pomohla, i když to nebylo hned a okamžitě znát.

Pannu Marii mám v úctě již od dětství, vedli mě k tomu moji rodiče a sestry. Ale až po mnoha letech, téměř ve věku 40 let, jsem došla cíle. Panna Maria mě dovedla až ke svému milovanému Synu, Ježíši.

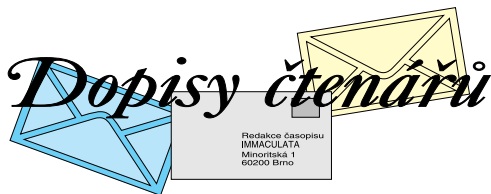
Marta

Chci touto cestou poděkovat Panně Marii za vyslyšení prosby za mého manžela, který nebyl u svatě zpovědi padesát roků. Modlila jsem se za něho k Panně Marii, k jejímu Neposkvrněnému Srdci a byla jsem vyslyšena. Manžel se po tolika letech odhodlal a šel. Ještě jednou Ti Matičko Boží za vyslyšení prosby děkuji.

Vaše čtenářka Hedvika

Chci veřejně poděkovat Pánu Bohu a Panně Marii za vyslyšení mé prosby. Děkuji za dobrý porod a za narození živého a zdravého synka.

Jaroslava

Pracoval jsem s faráři u PTP!

V Immaculatě č. 2 jsem četl o kněžích v uniformě a protože jsem měl tu čest s některými z nich pracovat, chtěl bych se pár slovy o tom čase zmínit.

Bylo to nedaleko Hronseku na Slovensku. Dělalý se cesty hlubokým kopcovitým lesem a vedle nás pracovali kněží. Přivázeli je každé ráno z Banské Bystrice. Bylo mezi nimi několik starších pánů, některých z nich s nadávahou a práce pro ně byla velice namáhavá. Zjistili jsme, že si bez řečí pomáhali.

Dělalo se svahování. Když desátník rozměřil úseky, stoupl si ke každému staršímu mladší kněz a začal kopat na půli úseku kolegově a potom teprve na svém. I když bylo někdy velké horko a pořádně jsme se potili, my prezenčáci jsme dost nehezky nadávali, ale od kněží nebylo slyšet ani slovo. Jen občas se na chvíli zastavili a bylo vidět jak pohybují rty, asi se modlili a prosili Boha, aby všechno vydrželi. Po čase jsme si jich všichni vážili i když mezi námi byli i bezvěrci.

Mám ještě jednu zvláštní vzpomínku. Šlo se na tancovačku do vesnice v horách. Tam nás místní uctivě přivítali a přinášeli na stůl pohoštění i když jsme si nic neobjednali. Kdo by odmítl. Tak se pilo a hodovalo. Potom jsme začali chodit tančovat a zpívat. Najednou se všichni od nás odtáhli a koukali se na nás dost zle. Zeptal jsem se jednoho staršíka, proč najednou taková změna a on tvrdě řekl: „Ako fafári sa nepekně chováte, mali byste íst domov!“ Oni si totiž mysleli, že každý, kdo má černé výložky, je farářem. Vysvětlili jsme domorodcům, že i kulaci, synkové továrníků i řemeslníků, slouží pod tímhle vyložením a bylo vše v pořádku.

Potom někdo nahoře zjistil, že ty cesty mají vést k tajným muničním skladům a honem nás přesunuli do Bystrice. Měli jsme ubikace ve vedlejší budově, kde byli kněží a naši velitelé nás zavedli na jejich světnice, abychom viděli, jak má vypadat pořádek. To nebylo možné srovnávat. Prostě nebe a dudy. Chodili pracovat jinam, aby nás prý ještě víc nezatvrdili proti socialismu. Plnili pořad přes 100 %. Měli pěvecký

soubor a zvítězili s ním v soutěži. Říkalo se, že mohli jet za odměnu do Tater, ale oni chtěli aby se jim povolilo chodit v neděli ráno na mši. Povolili jim to, ale museli jít už ráno v pět, aby to nikdo neviděl.

Nevím, jestli měli všichni vycházkové uniformy, protože když za nimi přijela návštěva, procházeli se před kasárnami v pracovních hadrech, ale měli je čisté a dokonce vyžehlené. Nevím, jestli jezdili na dovolenky. Za tu dobu, co jsme vedle nich žili, jsem nikoho neviděl jít s kufrem, ale i my jsme jezdili málo. Političti školitelé se u nich měnili snad každý měsíc. Říkalo se, že si nosí na politické školení dějiny VKSB a černým na bílém přesvědčují politické pracovníky, že jim vypráví bludy. Někteří z nás šli do civilu, ale kněží sloužili dál. Nevím jak dlouho, protože nás přesunuli do Bratislavy. Mohu na svou čest a svědomí prohlásit, že tak ukázněně a pořádně vojáky neměli snad ani u bojových útvarů. Doufám, že všichni přežili a jsem přesvědčen, že někteří z nich, co ještě žijí, by si zasloužili uznání a medaili, ale oni o to asi ani nestojí, jim pomáhala přežít víra.

Vysloužilý PětěPák Honza Placek
z Jižních Čech

Milí čtenáři,

chtěla bych se s vámi podělit o další viditelnou pomoc naší maminky Panny Marie. Před třemi lety se nám narodilo třetí dítě, chlapeček s mentálním postižením. Výchova takového človíčka je nesmírně krásná, ale i náročná. Každý den děkuji Pánu Bohu za toto dítě, protože si nyní uvědomuji spoustu věcí a sama se přesvědčuji o tom, že na postižených lidech je něco krásného, co není vidět, ale co mají uvnitř ve svém srdci. Ale jak už jsem napsala, výchova je někdy těžká, a proto se nám stalo jednoho dne, že nám Honzík utekl, i když bylo všechno dobře zajištěné. Tady jsme se opět přesvědčili o jeho obratnosti a o tom, jak si takový človíček dovede poradit. Jelikož bydlíme na vesnici, zapojili se do hledání všichni sousedi. Člověk v takové chvíli neví, jakým směrem běžet. Oběhla jsem rybník, potok, prohledala jsem všechno doma, ale marně. Zoufalá a bezmocná jsem se dala jedním směrem, svírala jsem rúženec v ruce, vzpomněla jsem si na Zázračnou medailku, kterou nosím na krku. S pocitem, že jsme ztratili navždy našeho synka, který pro nás tolik znamená a kterého máme všichni tolik rádi, jsem volala o pomoc Pannu Marii a prosila o nalezení Honzík. Po uběhnutí asi deseti metrů

jsem malého zahlédla, jak si vykračuje na procházku v tom „velkém světě“.

Mohla bych s klidem říci, byla to jen náhoda, ale od té doby, co jsem poznala velkou lásku našeho Pána Ježíše Krista (je tomu již 5 let) a starost naší ochránčyně Panny Marie, nevěřím na náhody.

A ještě bych chtěla poděkovat redakci za krásné čtení v časopise Immaculata. Od května loňského roku jsem členkou Rytířstva Neposkvrněné a díky tomu získávám bližší vztah a důvěru k Panně Marii.

Přeji proto všem, kdo se na vydávání tohoto časopisu podílejí hodně Božího požehnání v další práci.

Bůh Vám žehnej

Alena

Vážení ctitelé Neposkvrněné, obracím se na Vás s prosbou. Vlastní vinou jsem se dostal do vězení a nemám nikoho, kdo by mi mohl být nápomocen. V dětství jsem vyrůstal v dětském domově, prožil jsem tam těžké chvíle, na co nemohu jen tak zapomenout a ty těžké chvíle mě provázejí nadále až do teď. Chci poznat, co je láska, štěstí, to jsem v životě nepoznal. K Bohu jsem dřív neměl žádný vztah a to proto, že jsem o něm ani nevěděl. Má cesta k Bohu vedla přes přítele, za což jsem mu velice vděčný. Co se týče mé rodiny, tak rodiče ani sourozence nemám.

Má prosba je, zda by někdo mohl být se mnou v písemném styku a zda by jste mi pak mohli být nápomocni.

Za projevené pochopení děkuji.

J.H. (adresa známá redakci)

Vážení bratři,

jsem stará, 76 letá babička. Před rokem mně zkolabovalo srdce a téměř jsem oslepla. V jednom okamžiku jsem ztratila svůj domov, svět ticha a modlitby, malou zahrádku a kostelíček s milovaným společenstvím. Pán mě přesadil. Ocitla jsem se v pražském šedivém činžáku.

Když jsem se trochu zotavila, začala jsem přemýšlet, co teď? Jaká je moje cesta a je vůbec nějaká? Děkovala jsem Bohu za záchranu života, za zbytek zraku (mohu přece trochu číst a psát), za děti, které se mě s láskou ujal, za svaté chvíle, kdy mi kněz přináší svaté přijímání.

Jsem vlastně šťastná. Nemohu za Ježíšem, ale On přichází za mnou. Myslela jsem na to, jak mnoho lidí je na tom podobně jako já. Nemohou do kostela, ale ani Ježíš k nim. Kněží je málo. Jsou přetížení, někte-

ří staří a nemocní, není málo těch, kteří selhali. Na venkově objíždějí několik kostelů. Den je honička pro všechny kněze. Ani v neděli nemají čas pro svůj duchovní život. Od nich žádá Bůh, aby pokorně chodili se svým Pánem , těšili, omývali rány srdcí svých bratří a sytili je chlebem života. Jak jim pomoci?

Napadlo mi, že tady je pozvání pro nás, staré a nemocné. Napsala jsem svým známým ve starém domově, přiložila medailky Panny Marie a modlitbu za kněze. Zeptala jsem se, zda se nechtějí se mnou spojit ve společné modlitbě za kněze, bohoslovce a jáhny. Dostala jsem přes třicet odpovědí. Všichni se připojili. Každý čtvrtek se každý, kdo chce, modlí za kněze. Někdo jen krátce, někdo obětuje všechny modlitby, bolesti, nemožnost, strach atd. - celý den. Prosíme o milosrdenství a sílu pro kněze.

Prosím Vás, jestli můžete, napište pár řádků do Immaculaty, zařadíte na srdce bratří a sester, snad se někdo připojí a bude společně s námi prosit o sílu a milost pro naše duchovní otce, toho, který je láska a nejvyšší velekněz.

Děkuji. Bůh Vám žehnej.

Růžena Kopecká, Praha

Modlitba za kněze:

Pane, Ty jsi povolal, posvětil a poslal do celého světa své kněze, jako pastýře svých dětí. Do jejich rukou jsi vložil nejsvětější dary. Na jejich hlavy své požehnání. Za ně prosíme. Klesají pod tíží svých povinností. Je jich málo. Jsou přetížení, mnozí starší a nemocní. Bez Tvé pomoci nevydrží. Pane, smiluj se.

Jak mnoho jich je třeba, víš nejlépe Ty sám. Svět je bolavý svými hříchy a touhou po penězích. Kdo mu ukáže cestu k Tobě? Na přímlovu Panny Marie, Matky kněží, chraň je před hříchem, posilni je, uzdrav a posvěť, ať Ti mohou sloužit ochotně, radostně svým životem a láskou k Tvým dětem. Ať jsou Tvé druhé já zde na zemi. Prosíme tě, pomoz jim a tím nám všem.

Sešli také dary Svatého Ducha na jáhny a bohoslovce. Pomoz jim, aby byli opravdovými Tvými zástupci a pomocníky kněží.

Ať všichni rostou v lásce k Tobě a ke svým bratřím, ať vytrvají ve věrnosti a horlivosti.

Prosíme, odplať zvláště těm, kteří přes všechny obtíže a námahy za námi docházejí nebo dojíždějí, aby nám přinesli Tebe, jako Slovo a Chléb. Bud Pane veleben a chválen na věky.

*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*

● **Pozvánka.** TF JU pořádá v rámci přípravy na jubilejní rok 2 000 kristologický seminář ve dnech 23.9.1997 - 24.9.1997 na Teologické fakultě Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích, Kanovnická 22. Místo konání přednášek - KINOSÁL. Vstup volný, bez předchozího ohlášení. Příhlášky na nocleh a stravu zasílejte na adresu děkanátu TF JU - ing. Jana Dušková, Kanovnická 22. 370 01 České Budějovice, do 31.7.1997.

Upřesněte, prosím, na dny žádost o nocleh (150,-Kč za noc) a stravu (sň. 18,-Kč, oběd 36,-Kč, več.36,-Kč)-tajemník TFJU ing. František Vrtiška, tel.: 038/7773505.

● Milé sestry a drazí bratři,

Domníváme se, že v dnešní době, která na nás naléhá tolika a tak sugestivními požadavky, je třeba hledat a vlastnit Kristův pokoj, když jej máme po příkladu našeho sv. otce Františka vnášet do dnešního neklidného světa a přinášet dobrou zprávu o našem vykoupení, jak to naznačuje náš františkánský pozdrav: „Pokoj a dobro!“

Ale kde jinde načerpat k tomu sílu než ve dnech ztišení a samoty s Pánem. Dny duchovní obnovy jsou účinnou obranou proti tomu, aby se náš křesťanský a františkánský život nedostal na mělčinu. Generální konstituce SFŘ (Sekulární františkánský řád) praví: „Sekulární františkánský, dříve zvaný 'kající bratři', si umiňují žít v duchu stálé konverze. Prostředky k pěstování této charakteristiky františkánského povolání jsou: aktivní i pasivní účast na bohoslužbě slova, zpytování svědomí, duchovní obnova (exercicie)... V tomto duchu obrácení máme žít i láskou k obnově Církve, doprovázenou osobní a společnou obnovou.“ Proto Vám účast na františkánských exerciciích velmi doporučujeme.

Exercicie se sv. Františkem pro muže a ženy od 17 let výše (zvl. terciáře) se konají od 1. - 9. září 1997 ve Starém Bohumíně. Příjezd: v pondělí do 18.00 hod. Příhlášky pošlete na adresu: Marie Kudrnová, Ant. Bejdové 1795, 708 00 Ostrava - Poruba, tel. (do práce): 069/359289.

S přáním *pokoje a dobra* Vaši duchovní asistenti z Národní rady:

Br. Benedikt Holota, OFM,
br. Augustin Šváček, OFMConv.
a br. Kryštof Skibiňski, OFMConv.

● **Slavný zpěvák** sedmdesátých a osmdesátých let anglické skupiny Rockets, Sal Solo, se obrátil v mariánském sanktuáriu ke Kristu a dnes věnuje svůj hudební talent k hlášení Krista mládeži.

Přesto, že již dosáhl velkého finančního úspěchu necítil se spokojený, cítil v sobě prázdnotu. Jednou, bylo to v roce 1983, během svého turné, celý zoufalý, se začal modlit v luxusním hotelovém pokoji: „Bože, jestli jsi,

dej mi to poznat!“ Když pak čekal několik dní na letadlo, na radu přítele se odebral navštívit sanktuárium Matky Boží v San Damiano di Piacenza a tam si všimnul, že pouťníci, i když nejsou tak slavní a bohatí jako on, měli to, co on hledal: pokoj v srdci, který vyplývá z víry. V prvním okamžiku chtěl zbytek svého života strávit v klášteře na modlitbách. Ale pomyslel si: „Skrze hudbu mohu pomoci mládeži najít odpověď na její otázky a předat všem zkušenost svého obrácení. Bůh asi chce, aby moje hudba byla nástrojem v jeho ruce.“ V prvním albu, které vydal po svém obrácení, se nachází 15 písní, po jedné na každé z různých tajemství. Vypovídají o jeho nadšení, které vyplývá z objevení Boha a také zvou mládež, aby se naučila modlit růžencem a aby promyslela Evangelium. Sal, když zpívá v různých prostředích, také protestantských, zvláštním způsobem ukazuje na postavu Marie a ukazuje Ji takovou, jakou Ji vidí v Evangeliu a tak soustředí pozornost posluchačů na osobu Krista. Říká: „Existují četné cesty k Pánu Bohu: růžencem, charismatické skupiny, zázračná medailka..., ale je nutné, aby vždy Kristus byl bodem zaměření. Maria mě k Němu dovedla cestou neobyčejnou a jsem Ji za to vděčný. Myslím si ale, že je šťastná, když může zmizet za kulisami a přenechat místo Kristu, aby-chom Ho mohli uvidět.“

Madre di Dio; 3/97

● **Papežská akademie** pro život na své III. plenární schůzi (14.-16. 2.) potvrdila, že nový lidský organismus je v lůně matky od momentu oplodnění „obdarovaný vnitřní schopností autonomického rozvoje“, je tedy třeba „nejen ctít život a celistvost embrya, ale také chránit jeho práva k početí“.

Famille Chrétienne 6.3.97

● **Stát, který** by zlegalizoval používání a prodej lehké drogy, by byl vrahem, napsal ve vatikánském deníku *L'Osservatore Romano* o. Gino Concetti. Vysvětluje, že „rozlišování mezi různými druhy drog je čistě fiktivní“, neboť „přechod k silným drogám leží v přirozenosti jednotlivce“.

Famille Chrétienne 27.2.97

● **Dne 28.1.1997**, ve svých 95 letech, zemřel kard. Mikel Koliqi, hrdinný vyznavač víry v Albánii. Byl to, jak řekl papež, „neustrašený pastýř, který dlouhou prací v duchovní službě se projevil jako pravdivý svědek Evangelia. Uvězněný, po dlouhá léta bez možnosti plnit své kněžské poslání, jako silný dub nikdy se nedal zstrašit a zanechal zářivý příklad důvěry v Boží prozřetelnost a příklad stálé věrnosti Římskému biskupovi.“

L'Osservatore Romano

OBSAH

Usmíření	3
Kronika jednadvaceti dnů	4
Petr našich dnů	6
Posílovat naše spojení s Petrem	8
Neposkvrněná a Její medaílka	10
Stará Boleslav - nejstarší poutní místo v Čechách	13
Beatifikace prvního Róma	14
Rady pro všední den	15
Otec Jiljí vzpomíná	16
Pouť za komunismu	18
Mírové poselství z Fatimy	19
Adopce srdce	20
Vítězná Ochránkyně	22
Svaté obrazy - křesťanská ikonografie	26
Milé děti,	28
Pomoc při dopravní nehodě	29
Poděkování	29
Dopisy čtenářů	31
Zprávy	33
Obsah	34

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 4/1997, ročník VI.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.
Podávání novinových zásilek povoleno
Oblastní správou pošt v Brně č.j.:
P/2-4363/93.

Vydávají: Bratří minoritě
Nakladatelství: Konvent minoritů
v Brně. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Volksbank, Brno
číslo konta 4010030594/6800.

Bezhotovostní platby vždy opatřte var. symbolem, což je Vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům t. j. 9,50 Kč/1výtisk. Předplatné na rok 1997: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1, 602 00 Brno,

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:
Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně.

Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vtištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou IČP, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.15 hod a v 19.30 hod * * slovensky v 5.30 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno a okolí 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

Nejdůležitější surovina

Kterýsi muž řekl: „Čas je nejdůležitější surovina.“ Tato surovina je rozdělována spravedlivě. Každý dostane na den 24 hodin.

Co z této suroviny uděláme? Kvalitní výrobek, nebo zmetek? Anebo ji necháme nevyužito? Nebo ji dokonce necháme znehodnotit, zkažit?

Čas pro nás znamená prožívání přítomnosti. Jak mnohostranný je život, tak rozmanitě se prožívá a využívá i čas. Ale při vši té rozmanitosti platí jedno: Nejdůležitější je přítomný okamžik. Ten pro křesťana nadto rozhoduje i o jeho budoucnosti, kterou očekává od Pána. Bůh nám čas daroval, abychom i my ho darovali druhým a tak ho nejlíp využitovali, protože darovat čas znamená darovat lásku. Jenom láska je naším úkolem a pověřením a jenom láska činí čas plodným pro věčnost. Budoucnost si budujeme v přítomnosti. Protože však stále zůstáváme za svými možnostmi, voláme o milost a smilování „nyní i v hodinu smrti naší“.

Používejme té drahocenné suroviny - času - ke spáse své i svých bratří!

*Když Duch Boží zavěje,
vstane z mrtvých naděje...*